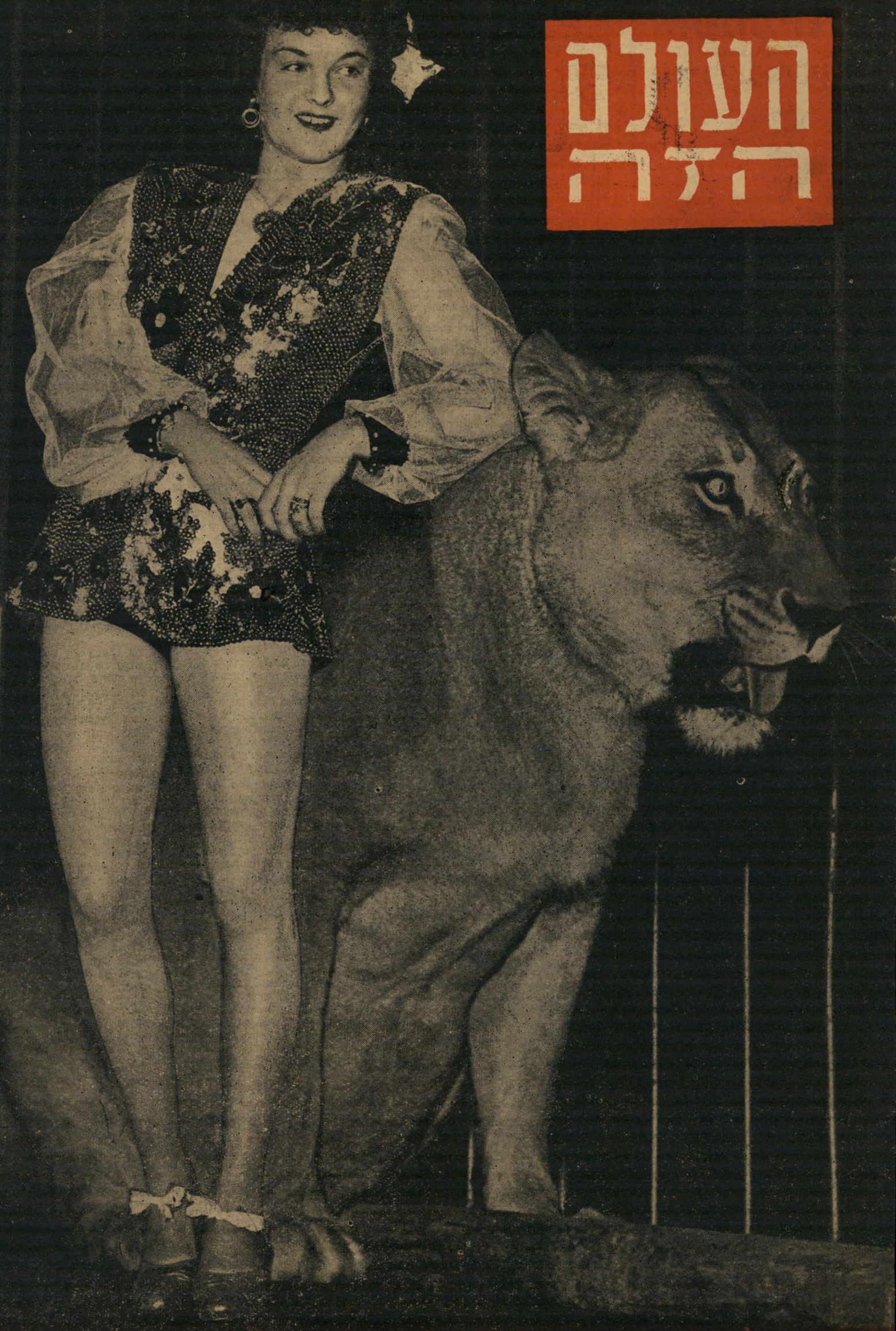

העולם הזה

המחיר
150
פרוט

אחיד חידום לגליון זה 200 פרוטה

14.352 / שנה 15 / י"ז אדר תשי"ב

השבועון הנוצויר
ל אינפורמציה 750 גמ' /

השבועון המצויד לאינפורמציה

המערכת והמנהלה:
החוב נלקטון 8, תל-אביב
(קרית מאסרונן א ת ל)
ת.ד. 136, סל. (זמני) 66785
פענ למכרתי: 'עולמסרס'
פוי"ל: 'עולם הזה בע"מ.

Handwritten signature or note in the top right corner.

תחרות אופנועים

התחרות התקיים ביום המשי 13:35-52 על הר נפוליאון על הכביש הישן להרצליה (שרות דן, קיום 22 ו-21, אשד קו הר-צליה)
הזינוק הראשון יהיה בשעה 2.00 אחר הצהריים בדיוק ועד הקצה הרוצה לחזות בתחרות להיות במקום לפני כן. המנצח יקבל את הפרס מידי מיכל הראל, מזכ"ל היופי של ישראל.

הצעות, ואלה מהן שפרס שרתו יודעות שהיי חיילת ביום הם בית-מינוע לעומת עבודת הסדר של האחות.
דבריו של הקורא ארזי (העולם הזה 748) מעיר דים על נילו הצעיר (מכחינה שכלית) ראויו לו לאותו קורא שימח את אפו לפני שיתעטף ב איצטלא של ברסמא כזה בעיניו השתמטות. שלמה מאירי, חיפה
ליצחק ארזי הייתי מציעה להיות בכתלי בית החולים רק 24 שעות, ואז היה נוכח אם לא טוב יותר לאחות לבנות שנתיים בשורות הצבא. ש. ע, טבריה

מחיר התרות
...הייתי רוצה לדעת אם עתונכם עולה יותר כסף (מעתונים אחרים) מפני שהוא נלחם לתרות הנוער והוא בלתי-מסלנתי?
רות חלף, תל-אביב
ברוך כלל אני מכוסם מהעתון עד הנוג זום הכרי כמנוני. המשיכו ברככם זו בכל המובנים, חוץ מובן הכסף (המחיר).
הרצל פרנקל, רמת-גן
לצערנו ולצער הקוראים, צודקת הקוראת רות — וכל שאר המובנים תלויים במובן הכסף.

בעניין רב קראתי את מאמרו של אורי אכנרי על מפ"ם. יש בו כדי להבהיר את בעיות הכרוכות במפלגה זו. עזתי להעולם הזה: שירסס מדי שבוע מאמר על אחת המפלגות ביישוב, ובכך יעזור לקוראים להתמצא באנדרלמוסיה זו. הזכר היחידו החסר במאמר על מפ"ם: הסבר ההבדל העקרוני בין מפ"ם למק"י.
נתן גרינבאום, תל-אביב
מפ"ם היא מפלגה ציונית המחייבת את העליה.
האין זה מנוח שמר סנה וחבריו למפלגה תמך כיום במלחמת המחתרת המצרית, בו בזמן שהם קראו ללוחמי המחתרת העברית (אצ"ל ולח"י) מורשים פשיסטים?

להעמיד לרשות צבאה את המכשירים החדישים בשדה הטכניקה והמכונאות ואת כוח האדם המוכשר והמסוגל להשתמש בהם כראוי ולנצלם ביעילות — יתרונו נלוו בכל מאבק מודרני.
אשר למחמיות הצבאית של הח"כ הצ"כ שניהל כשעתו את סבצע מרכזי (נגד האונות דרכים צבאי יות) אבקש להעיר לסופרכם הנכבד, כי תפקיד זה בא לי בשנת שירותי הצבאית העשירית (ואני שייך להכריזהכנסת הצעירים ביותר) מהן שרתי כשש שנים בחיל רגלים, באמונים, בהדרכה וגם בפעולות קרביות.
אני מברך בהחלט את גישתכם הביקורתית לענייני המדינה, אך למען השם, אל נא תרביצו ולא אכנתה בעינים סנודות.

השוער זיסקמן, חבר הכנסת

תשובת הרם הצעיר
מר משה עציון מעמיד במכתבו (העולם הזה 747) פני הם בספורו על אשר קרה בכלנראר, ומי נכה לספר כי רק מוכריו איגוד החיילים הששוח' דרים (ורק היא) צריכה לקבוע את מועמד ישראל לנער הסועל של המרציה. אולם האמת שונה לח' לוטין, ברוב דעות קבעו צירי ישראל במשלחת כי ד"ר א. זיו יהיה הנציג לנער הסועל, ומר משה עציון הפר החלטה זו ע"י כך שקם הודיע במפ" תוע כי הוא הנציג.
הייתי ציר בוועדה בדיוק כמו מר עציון, ולא פחות בכויות את במלוא הנימה, וגם ללא זכר יות יתר של "דם צעיר", כדבריו, מר עציון. אין כל מקום להיתממותו של מר עציון מה ישות הייה לה"מ להתערב בעניני מועמדות. הייה זאת לא רק רשות, אלא גם חובה.

לקה מכה
יש להעולם הזה תענוג מיוחד להמציא מלים חדשות. יבושם לכם. אבל לפחות כתבתו איך אתם מבטאים ח"כ, או מכה.

יצחק פוי, חיפה
ח"כ חזרו עם רק, מכה עם לקח.
בוז לדמוקרטיה

ברם ואש יהודה נפלה, ברם ואש יהודה תיסול. לא במפלגות תיבנה ישראל. כזה הנני מציע להקים חוג מתנגדי הדימוקרטיה בישראל.
רוני, תל-אביב
אם יעשה זאת למען הצלת הדימוקרטיה, ימצא תומכים רבים בכמה מן המפלגות הידועות.

שיחורר ימאים
ביצועי הצעיר כי העולם הזה יפתח במלחמה ציבורית להעברת חוק כנסתם שקבע כי ימאים אשר שרתו תחת דגל ישראל במלחמת השיחורר. ייחשב להם שרותם זה כשרות צבאי. חוק זה מקורו בל באנגליה ובארצות-הברית. הן גם שרות באצ"ל או לח"י באותה תקופה נחשב לשרות צבאי.
אריה ענבר (נויבאואר), חיפה
העולם הזה בעד.

גינני הפוך
אם גינני קאלוסה (העולם הזה 749) היה באמת חיל קרבי עם כובע נרב, ולא סתם איהו קצין תרבות מחורבן, או לא היה נותן שסידרו אותו מכל הצדדים. הוא היה מקבל גיב ממשלתי, שותה תה ונותן לאחרים להכות.

המשיח"ק של ד"ר הסביר את המצב במדינה יותר מאשר חמישים אלה מלים בעתון. אבל יש לי פתרון טוב יותר מאשר לרש. אם נמאס לנו לשהק במישק העור של סרוסקציה, סקרויסי טאו ויטספולרוניה, אל נברח לאלית, אלא נתנו בעינה מוכה לאלה שהמציאו את המשחק הזה כמפיות.

משתמטות בע"מ
אינה לי הנורל הינשא לאחות, שהיא חזילת משחררת מצה"ל (נהגת קרבית בלמפ"ח) ואוכל להעיר שהוה מצבו הניוסי של מרבית האחיות

ה ש ע ר

בדרך לארץ, על סיפון דומה. עברה האקרובסית השוייצית ("דור שלישי בקרקס"), ליאונה קרמו, 18, ליד תאם המסורג של טרזן מלך היער, 5 1/2, ומיס המלכה, 10, העיפה מבט ונרתעה: טרזן ינער את רעמתו, נעץ בה זוג עינים חומדניות והשמיע נעימה חשקנית. ליאונה שהחשה שהוא לא שונה מכל הגברים שהכירה אלא ש"הוא יותר מתוק", דרשה מקפיטן (לגיון הזרים) גים רוז, שלכד את טרזן בזריקת לסו על הרי האטלס (טוניסיה) לערוך בנייהם היכרות. נימוקה: אהבה מלבט ראשון.
בהיכרות היכה ליאונה חיוך מקסים, אמרה במתקשפתיים: שמי ליאונה. טרזן שאג שאגה אדירה שטלטה את דומה, החרידה את נוסעיה שסברו שסערה באה. טרזן פער את מלתעותיו שחשפו שחי שיני ענק שנראו כתרני אניה, חיך, הושיט לשון והעניק לליאונה לטיפה שדמתה לצליפת שוט.
אחר שהגיעו לזיהורון הפכו ליאונה וטרזן ל ידידים גדולים. הבטיחה ליאונה היפה ליתר משתפי התכנית שהתקצאו בטרזן: "זו סתם אהבה אפלטונית".
לבסוף, משהוברר לליאונה שפרורים הוא מין יום משוגע, דומה לקרניבל בשווייץ, לבשה את תלבושתה "המשמעת ביותר", נעצה עגילי צוענייה בבדלי אניה, ואמרה לטרזן (שהסמק למראה): "בוא. נלך לנשף מסכות!" הציעה: "התחפש לבן-אדם!", אך טרזן לא התלהב לרעיון. סיבתו: מיס. אשתו. קלקלה את קיבתה, רבצה מנוממת ליד 20 ק"ג הבשר (מת יומה), סרבה לטרפם. הדבר נגע ללב ליאונה והיא הוכיחה מסירות למופת: ויתרה על נשפי פורים, נשארה מקושטת ליד טרזן ומיס.

העורך: אורי אפני, עורך משנה, ש ל ו מ כ ח
עורך תכנית: דו ש, כתב ראשי: אהרו דולב
עורכי מדורים: מיכאל אלמן, יחיאל כשן, ניצה נבי, איממר עילם. משתתפים קבועים: יעקב ביתן, רפאל חיט, סלים פיורי, יצחק לבני, אוסקר סאובר.
סופרי חוץ: גבריאל נילו, נביראל דנו, שמואל מירון.
דפוס ישראל בע"מ. הפצה: פלס בע"מ.

Handwritten signature or note in the middle right column.

מוחלטת של ישראל במושב האחרון של אר"ם והמצב הכלכלי הנואש שמקורו בחוסר השו"ק ומצרכי-המוון של המרחב וזיעו סוף-סוף את השקפת-העולם הזאת. אותה שעה גרה לקח הכשלונות של המהפכה הלאומית הערבית במצרים לחזוזה ורמה מעבר לגבול. שרים מנהלי מחלקות החלו מטיילים ב-מרחב, שפע של נאומים ומאמרים החלו מטי-פים לפתרונות חדשים, ליד הידיעה כי פקיד בעל עמדת-מפתח חזר מהרוד מופיעה ידיעה שגיה על שבו מהמכני של יחס הממשלה לי-מעוט הערבי שלה, ידיעה שלישית כי אי-שם בחו"ל נערכים גישושי שלום. הקורא, הנתקל בדיעות אלה בשורות ספורות של עתון יומי (מקוצץ), נבוך, אינו יכול להבין את התהליכים העמוקים יותר המתחבאים מא-חוריהן.
אולם תפקידו להבין, אם אמנם עומדים אנו על סף פרק מהפכני חדש בהתפתחות ישראל, אסור שיופקד בידו של יחיד-יבור בלבד, מנו-תק מן הרוח החיה של המוני האורחים. לפיכך מטיל המצב פקידה על השבועון האיני-פורמטיבי שהחובתו להסביר את התמונה ה-כללית, המורכבת מאלפי הפרטים, לצייר את הרקע הנעלם מן העין.

העולם הזה ימלא וללא הסתייגות, ותון היה תמיד, בהכרה ופלא הסתייגות, במקרה, אסיאתי. לא רק מפני שהוא מודפס, במקרה, באחת מארצות אסיה, וגם לא רק מפני שרוב עורכיו נולדו וכל עורכיו גדלו בארץ אסי-אתית. אלא מפני שזוה שנתיים הצביע מדי שבוע על הרקע האסיאתי המובהק של בעיות המדינה. הוא נתן מקום בולט למדור במרחב, המדור הראשון במינו בארץ (אף כי בינתיים מצא לו מחקים רבים), ובמדורו הבינלאומי (מכל העולם) הבלוט מאז את בעיות אסיה הדרומית והמזרחית, שם הוא מחזיק, כעתון עברי יחיד, סופר קבוע.

עתה, עם התפתחות העניינים האחרונה, ירכז העולם הזה כוחות נוספים להסברת בעיות המרחב השמי ובעיות המרחב-הרבות האסיאתי-אפריקאי, שחמששנה רקע למאור-עות העולמים להתרחש. אור על פני אסיה תהיה סידרה חדשה, מבוססת על מחקר מקיף ביותר, מוקדשת למדינות אסיה הדרומית-יחסי ישראל-ערב, ונקודת-המוקד הפנימית שלהם — יחס המדינה למעוט הערבי שלה — יזכו לטי-פול יסודי.
מדינת ישראל נמצאת על פרשת דרכים. החל מן השילוב במפ"ם וכלה בתקציב הבט-חון משקפת כמעט כל הידיעות את התהייה על הגדרת מדינה זו — כמדינת עולמי-אירופה או כמדינת בני-אסיה. אין זה מתפקידו של עתון אינפורמטיבי לכפות במדוריו דעות על הקורא. אולם תפקידו לתת בידו את האש-רות להחליט. תוך ידיעה יסודית של כל הבעיות הכרוכות בכך, את ההחלטה שחיתן כיוון חדש לחינו.

Handwritten signature or note in the bottom right column.

מכתבים

הח"כ והבנות
בשל יחסי המיוחד לציבור הצעיר והתוסס של עתונכם אני רואה לחובתי להניב על כתבת סופר הכנסת (העולם הזה 749). סופרכם כתב: "כמו בכל יוכוח כנסתם על נושא צבאי, בלטה גם בויכוח זה אפסות ידיעתם של חבריהכנסת בעניינים המעשי-יים והעיוניים של הצבא... ואילו שלום זיסקמן, הח"כ הצ"כ שניהל כשעתו את סבצע מרכזי... קבע פסקי נית כי התשובה הכטהונית לכל הסכנות האורכות למדינה היא גיוס מכסימלי של הוטנטיציאל האנושי, סלל בנשימה אחת את דעותיהם של כל הוני היעות הצבאיים החישים הככורים כי טיב הציור והאי

המלחמה הגשולית

שעה שמטוסי-סילון צורחים בשמי קוריאה גועשת בג'וני גל של הודו-סין מלחמה גו-רלית הרבה יותר:

הו צ'י-מיין, איש הברזל של הקומוניזם, שהת'יצב בזאש מחנה לוחמי החופש הלאומי, הטיל את שלטונו על ארצות הארץ שבידה המפתח לאסיה

הדרומית, שעה שבאו-דאי, הקיסר שהתפטר, מנסה לקבץ סביבו את בני הארץ האנטי-קומוניסטיים במדינה בעלת עצמאות מפוקפקת, אך נאשם ככובת המשעבדים הצרפתיים

אשר גנדל דה-לאטר דה-טאסיני המנוח אידגנס להגנה מ'ואשת בפני אויב המתכונן למהלומת המוות המכרעת.

שקט היה פרוש מעל לשדות האורז והג'ונגלים של טונקין, המדינה הצפונית של ויאטנאם. אולם השקט היה מטעה: דברים רבים התרחשו בדממה זו. בין עצי הג'ונגל הסתננה מחלקה של חיילים, מצוידים כראוי בנושק אמריקאי שנפל בידי הסינים בחזית קוריאה. הרחוקה. היו אלה חייליו של צבא הוואט-מין, המדינה הקומוניסטית-הלאומית. מניח הקיימת ברוב הארץ ביום ובכל הארץ בלילה. במרחק כמה עשרות קילומטרים שכן מבצר צרפתי. גם שם שררה הדממה. אך החיילים לא ישנו. נגזותקים לחלוטין על משמרת בודדה חיכו החיילים להתקפה שיכלה לבוא מכל כיוון, בלילה זה כנכל לילה אחר.

במקום השלישי עמדו על ה-משמר כמה אורחים צרפתיים, גם הם מווייגים מכף רגל עד קרקה, גם הם עייפים מחוסר שינה, היו אלה בעלי מטע גומי, צרפתיים שבאו להשתקע בארץ ולקצור את עושרה תחת חסות הממשל הקר-דוניאלי, שנשארו תלויים בכוח עצמם, מנותקים כמעט לגמרי, כשחיהם מותנים בשיירות האס-פקה החותרות אליהם מפעם לפעם, לאורך הכבישים החוצים את הג'ונגל אשר כל סיבוב בו עלול להסתיר מארב.

לא פחות היה מעיק השקט בעיר האגוי, בירת האזור, שם עוד היה הממשל הצרפתי איתן, חיילים צרפתיים בתפקיד ובחופ-שה שוטטו ברחובות. אולם גם הם לא עלו. הם ידעו שמאחורי הריסים מוגפים עוקבות אחריהם עיניים — עיני שונאים, עיני בני הארץ הרואים בהם משעבדים זרים.

המרפסת המקסימה. עוד לפני 13 שנה לא חלם אף צרפתי שארצו עלולה להסתכך במלחמה מלוכלכת בארץ רחוקה זו, לסי-בול בה מפלות מועזעות. כי אותה שעה ידע כל צרפתי שהודו-סין היא ארץ עשירה ושי-בעה, המכירה טובה לצרפתיים שעמלו למענה במסירות אידיא-ליסטית, אך ורק לטובת בני הארץ עצמה. האם לא הביאו לה הצרפתים את תרבותם הנאורה, לימדו דת ומוסר לאסיתיים פראיים ועלובים? הצרפתים קראו לארץ, המרפסת המקסימה שלנו ליד האוקיינוס השקט. וה-צרפתי הגריל, שעתידי היה לשלוח את בנו ללחום ולמות בה, ידע אך בקושי למצוא את הודו-סין במפה.

אולם אותה שעה התרחשו דב-רים הרייכסנה מתחת לפני החיים העליליים בסייגון הסטגונית וב-האגוי השלוה. בחורים צעירים למדו צרפתית ואנגלית, החלו הוגים במושגים המסוכנים של חופש ועצמאות לאומית. בהודו התהלך אדם קטן ורזה, מאהטאמה גנדי, הטיף למליונים כי השעבוד לורים פוגע במוסר האדם, לימד אותם להפר את חוק הזר ולסבול למען השחרור. קרוב יותר, לא רחוק מגבולה הצפונית של הודו-

סין, בעיר הסינית קנטון הטיף דוקטור סיני עקשן, בשם סון יאט-סן, להפכה שתשחרר את סין, תמגר את המשטר העתיק הקופא על שמריו, תהפוך את סין למעצמה עולמית חדישה. והיתה לו לדוקטור סון יאט-סן, בשנות העשרים, עוד תכונה שעשתה רושם עמוק על תלמידיו בהודו-סין: הוא אהב את שליחו הסובייטיים הרוסיים, ראה בהם בני ברית טבעיים במלחמה נגד האימפריאליסטים הורים.

בין התלמידים שלקחו אל לבם תורה זו היה בחרר רזה ונמוך-קומה שקרא לעצמו בשמות רבים, אשר אחד מהם היה הו צ'י-מיין. היתה רבה להרהר היטב על נושאים הנוגעים למלחמה בצרפתים. כי אביו ואחיו נשלחו למאסר עולם על ידי הצרפתים מפני שניהלו תעמולה לאומית, אחותו

נשלחה לעבודת פרך של תשע שנים. כמה עשרות שנים לפני כן ראה צעיר רוסי כיצד מוצא להורג אחיו בשל התנקשות בחיי הקיסר, נשבע לנקום את נקמתו. הוא הגשים את שבועתו. שמו היה ולדימיר איליץ' אולי-נוב, שנודע לעולם בשם לנין. הצעיר ההודו-סיני הו נשבע ל-עצמו להיות לנין של מולדתו.

השליטים הצרפתיים עזרו לחנך את הצעיר. הם שלחוהו לגלות פוליטית. הו בחר במקום מתאים: פאריס. הוא קרא לעצמו ג'ואן אי קואוק, הפך שוליה בחנותו של צלם. בפאריס הכיר את הקומוניסטים שהטיפו נגד שעבוד העמים, גם נגד שעבוד ההודו-סינים. הוא הפך קומוניסט, כתב מאמרים לוחטים. כשניצחה המה-פכה ברוסיה ולנין קרא לשחרר את עמי אסיה המדוכאים, שלחו הקומוניסטים הצרפתים את ה-צעיר בעל עיני הפלדה למוסקבה, לקבל חינוך נוסף. כאשר שליחי רוסיה עזרו להקים מדינה קומו-ניסטית למחצה בעיר קנטון, הו-פיץ במקום גם הו צ'י-מיין (התר-גום המילולי: „אחד המזהירים“). הוא יסד את המפלגה הקומוניס-טית ההודו-סינית, ארגן כמה מאות חברים קנאים, הקים ארגוני אכרים שהשתלטו על מאה אלף בני כפר. אנשי מוסקבה ראו את הצעיר, העריכו כראוי את כוח התמדתו העצום. הם מינוהו ל-ראש המשרד האסיאתי-הדרומי של האינטרנציונל הקומוניסטי.

משך זמן מה ניסו הקומוניס-טים לעורר מריבות נגד הצר-פתים, תחרו במפלגה אחרת, ה-מפלגה הלאומנית של ויאטנאם, שלא היתה קומוניסטית ושמצאה את השראה בדמותו של צ'אנג ק'ישאק, תלמידו של הדוקטור סון שנפרד מן הקומוניסטים. אולם הצרפתים השתלטו על "ה-טורר האדום" ב-1930. ענו ב-1931 בטרור לבן. באותה שנה נאסר הו בהונג-קונג הברי-טי, שוחרר ונעלם כליל. כעבור זמן מה נודע שמה. חלל ריק. עד מלחמת העולם השנייה שרר שקט בהודו-סין. אולם ב-1940 קרו מאורעות ש-זעזעו את העולם, הדדהו גם בפנה הרחוקה. צרפת נפלה לפני הגר-מנים. כבודה בעיני בני אסיה התי-נפץ. עם אסיאתי אחר, היפאנים, הכריז מלחמה על בני הגזע הלבן, הגיע לגבולות הודו-סין.

המושלים הצרפתיים, שנשארו נאמנים למרשל פטן הזקן, יכלו לבחור בין שתי רעות. הם יכלו לשתף פעולה עם יפאן, להוסיף ולדכא את בני הארץ. והם יכלו לעורר את בני הארץ, להבטיח להם חופש רב ביותר, לכרות אתם ברית נגד היפאנים. הם הלכו בדרך הראשונה. אולם היפאנים היו אדונים לא נוחים. כל כמה חודשים דרשו ויתורים נוספים, כל עוד שרתו אותם הצרפתים, נמנעו מלבטל את השלטון הצר-פתי להלכה. הם גם לא טיפחו את הלאומיות המקומית ואת ה-סיסמה „אסיה לבני אסיה“, כפי

שעשו בשאר ארצות כיבושם. אולם ב-1945 נפלה גרמניה, וגם היפאנים הבינו שסוף שלטונם קרב. לפני מפלתם עשו מעשה שנתן כיוון חדש לגורל הארץ: הם חיסלו את הממשלה הצרפתית, נתנו עצמאות כלשהי לויאטנאם. בחודש מארס הודיע באודאי על עצמאות מדינת ויאטנאם. הכריז על עצמו כעל מלך בן משפחת הקיסרים של אנאם (אחד מאיזורי ויאטנאם) המדינה החדשה.

כשיפאן התמוטטה, נוצח חלל ריק. ה-מדינות הגדולות הסכימו ביניהן שהצר-פתים יחזרו לארץ. אולם מכיוון שלא היו לצרפתים חיילים להכנס מיד להודו-סין

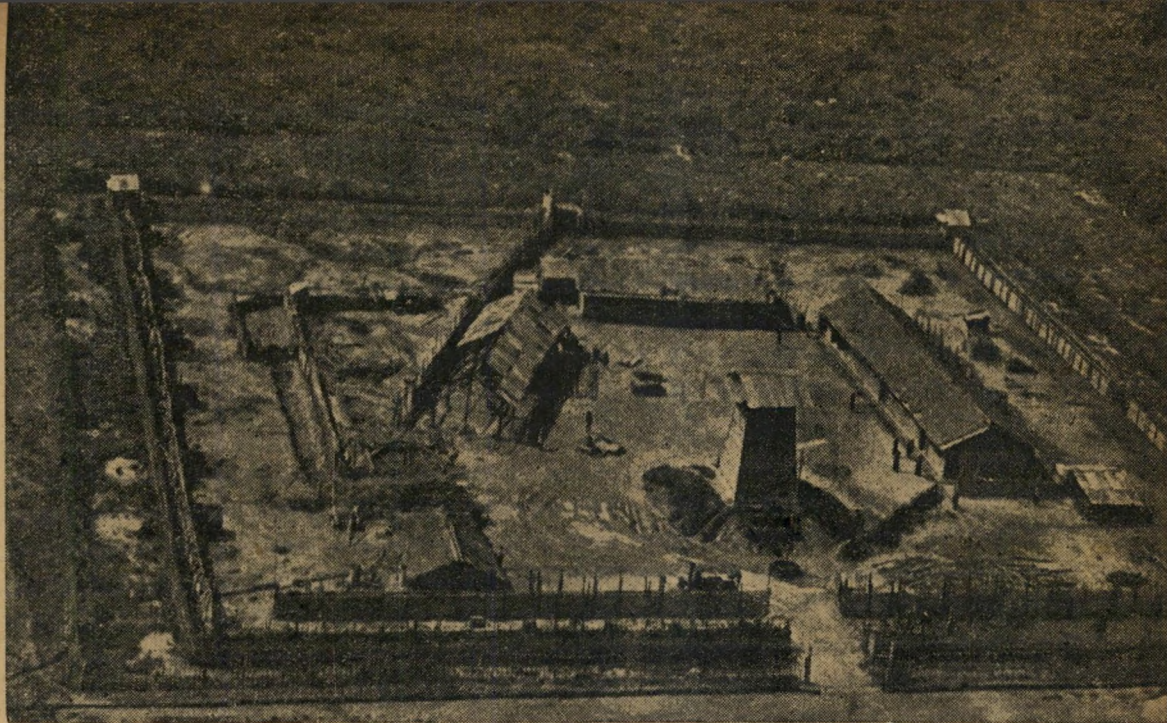

גיבורים בעורף: במלון קונטיננטל בסייגון, בירת הארץ המוחזקת בידי הצבא הצרפתי, מתנהלים החיים כרגיל, שופעת הרכילות — כמו בזמנים שלפני המלחמה,

ארוחה וסריגים: גם במרכז סייגון אין בסחון — סריגים על החלונות מגינים על האוכלים הצרפתיים מפני רימוניידי אשר כל תושב עלול להטיל מן החוץ.

חומה ומגדל: הארץ בידי לוחמי הו צ'י מיין. רק פה ושם התבצר בעליאחזקה צרפתי עם משפחתו ועובדיו במסע של גומי, מצפה בכל רגע להתקפה, מחכה בכליון עינים לשיירה צרפתית, שתצליח לחדור אליו. במקרים רבים מושמדות השיירות בדרכן.

הרקע למלחמה

★ **הארץ:** על גבי המפה דומה הודו־סין דמיון רב לקוריאה. היא משתרבת מיבשת סין כשם שקוריאה משתרבת מיבשת מאנצוריה. וכמו קוריאה, היא היתה חזית המה במלחמה הקרה מאז תום מלחמת העולם השנייה. היא משתרעת על שטח הגדול בשליש משטחה של צרפת (ופי 35 משטחה של ישראל), מאוכלסת ב־25 מיליון איש.

★ **העם:** כמו ארצם, מתחלקים בני הודו־סין לשלוש חטיבות נפרדות בטבען. שתי הממלכות המערביות, התופסות למעלה ממחצית שטחה של הארץ, מאוכלסות באופן קלוש. 3 מיליון בני קאמבודיה ומיליון בני לאוס קרובים קירבה גזעית לבני תאי (סיאם), הושפעו מן התרבות ההודית. אולם 21 מיליון בני ויאט־נאם קרובים קירבה רבה לסינים.

★ **האוצרות:** הודו־סין היא אחת הארצות העשירות בעור־לם. היא היצואנית השלישית בעולם לאורז (הגדול בה פעמיים בשנה), מייצאת כמויות גדולות של גומי ותירס. האורי גדל בידי בני הארץ, ואילו הגומי מרוכז בידי בעלי אחוזות צר־פתיים, השולטים גם במחצבים הרבים של הארץ.

★ **העבר:** רק במאה ה־19 איתר קיסר מקומי את האזורים העיקריים — טונקין, אנאם וקושינ־טון — בקיסרות אחת, נתן לה את השם „ויאט־נאם“, היא „ארץ הדרום“. אף כי האמריקאים לא מצאו או עניין רב בארץ הנידחת (בעיניהם), שלחו נציג לקיסר מינג מאנג, לערוך אתו חוזה ידידות. המו־מ נכשל אחר שהקיסר דרש כי הנציג האמריקאי (א) ישתחזה חמש פעמים לפניו (ב) יבקש כי הקיסר „ישפיל את עצמו“ כדי לדבר עמו, (ג) ישנה את מכתב הנשיא האמריקאי ג'אקסון, יחליף את המלים „אני מתפלל לאלוהים“ במלים „אני מתפלל לאלים שבשמיים“.

אולם תקופת העצמאות של ויאט־נאם היו קצרות ומעטות. הסינים כבשו את הארץ בשנת 213 לפני ישו, החזיקו בה משך 1200 שנה. בני הארץ לחמו בהם משך מאות שנים, השתחררו או נכבשו שנית בידי הסינים. במאה ה־19 נפלה הארץ שלל בידי הצרפתים. הם השקיעו בה השקעות העולות ל־2000 מיליון דולאר, בנו כבישים, גשרים וסכרים, מוסדות מחקר רפואיים ואוניברסיטה, השקו שטחי אדמה ניכרים.

חיים כמצור: משפחה של נוסעים צרפתיים, החיה במבצרה בכוננות מתמדת, שרידים אבודים של אימפריה הכורעת תחת מהלומות המהפכה הלאומית. מטעים רבים נעזבו ע"י בעליהם הצרפתיים ששבו לארצם.

מוות בכבישים: משני הצדדים: חגיגות. בייגונג: אנשי הו צ'י מיין, שיירה צרפתית עוברת לאחד המטעים.

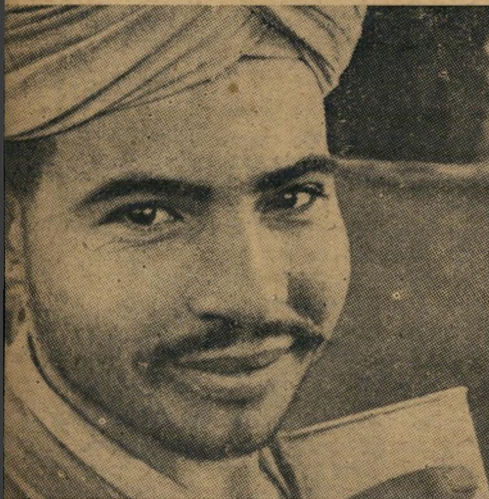
לוחמים מופקקים: רוב הצעירים בארץ אינם יודעים בדיוק עם מי ללחום. לוחמי גרילה אלה לחמכו־סורות הו צ'י מיין עד שנכחו לדעת שהוא קומוניסט מוחלט, עברו למחנה באו־דיי, אחרים התיאשו ממנו, ראו בו בובה זרה, עברו למחנהו של הו צ'י מיין.

חייל אפריקאי שהובא מחוף-הזהב

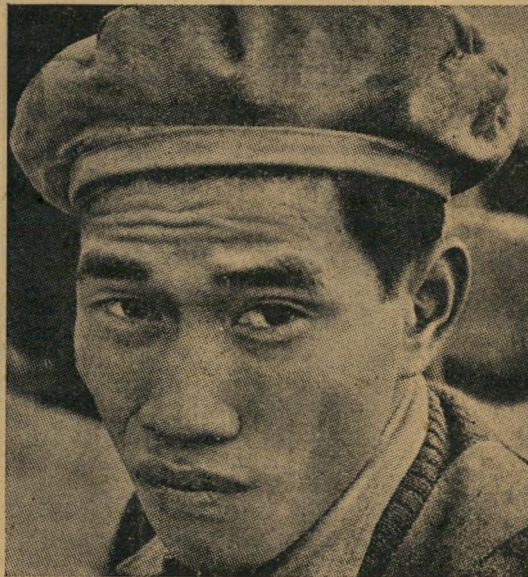
חייל גרמני שהתגייס לנגיון הזרים

חייל מארוקאי המשרת בחיל התותחנים

הלוחמים:

החיל הצרפתי למעלה איבד את זרועו, אולם חילי האימפריה ברובם אינם צרפתיים, אלא שכי"רים — כושיים, גרמנים, מארוקאים (שמאל), בי"ב עוד שבני המקום תומכים ברובם בהו. בכל זאת סובלת צרפת קשות מן המלחמה, המרתקת את מרבית קציניה וכלי"נשקה לזירה רחוקה, משאירה את צרפת עצ"מה חלשה לעומת הגרמנים ביבשת אירופה. חי"צרפתיים מתלוננים כי חי"אמריקאים אינם מבינים את גודל קרבנם ואת חשיבות המלחמה על ארץ-המוקד האיטראטי, גית, תובעים עזרה אמריקאית מוגברת והתערבות צבאית אמריקאית ישירה באנשים ונשק.

חייל ויאט-נאמו שעבר דקומוניסטים

ידי לקבל את כניעת היפאנים, והוסכם שלפי שעה ייכנסו האנגלים בדרום והסינים בצפון. האנגלים והסינים הגיעו כמה שבועות אחר הכניעה. משך שבועות אלה קרה משהו גדול. בפעם הראשונה מזה מאה שנה היתה ויאט-נאם ארץ חופשית לחלוטין. היא בחרה בממשלה עצ"לא היה פופולרי, עקב העובדה ששיתף פעולה עם הצרפתים והיפאנים, הוכרז להתפטר, נתמנה כאורח פשוט ליועץ הממשלה, שפרסמה את מגי"לת עצמאותה (אשר מילותיה הראשונות הועתקו ממגילת העצמאות האמריקאית): "כל בני האדם זכאים לחירות. הבורא נתן אותם בזכויות מסוימות שאין לקחת מהם, ביניהן החיים, החירות ובקשת האושר". בארדאי (התרגום המילולי): "שומר הגדולה" היה אחד הנתינים של נשיא הממשלה החדשה: הו צ'ימיין שעלה מן המחתר אליו ירד לפני 14 שנים.

מטבעות מאה לירות. שני האנשים שנפ"גשו בצורה זו, בפעם הראשונה בחייהם, היו ניגודים מוחלטים. שניהם היו חניכי צרפת — אולם תנוכם היה שונה מאד. הצלם-לשעבר היה בן 55, בעל זקנקו נמוך (1.50 מ'), לבוש מעיל חאקי ישן ונעלי-ארג. הקיסר-לשעבר היה צעיר (32) עליו, מגולח למשעי, בעל פנים עגולות של אדם האוהב חיים טובים, לבוש בגדים פא-ריסיים לפי האופנה האחרונה.

משך זמן מה חיו השניים בשלום. מספר באו"דאי: קראתי לו בשם "אחי הבכיר", והוא קרא לי "אחי הצעיר". אולם הניגוד העצום בין השניים היה גדול מדי. ולא היה ספק רב מי יתגבר על מי. כי בארדאי, ילד השעשועים שחי בטוב עם כל שליטי השעה, לא נראה בעיני עמו כמנהיג לאומי. ואילו הו צ'ימיין היה איתה שעה גיבור לאומי ראשי: שעה שבארדאי התענג בארמונו וצד נמרים, אירגן הוא את צבא-הגרילה שלהם קודם בצרפתים ואחר-כך ביפאנים (כבני ברית לשותפות האמריקאית-הרוסית, שזכו להספקה של נשק אמריקאי), הקים את ויאט-נאם-דוק-לאפ-דונג מין-הוי ("הליגה לעצמאות ויאט-נאם") שנקראה בפי כל, לשם הקיצור, "ויאט-מין". היתה זאת ברית של כמה מפלגות לאומיות, כשעמדות המפתח בידי המפלגה הקומוניסטית.

בארדאי התיאש. הוא עבר לצרפת, החל בחיי הוללות שהעמידו בצל גם את נסיונותיו האמיצים של המלך פארוק. הוא קנה ארמון של רבע מליון דולאר בריבירה הצרפתית, כתריסר מכוניות ואופנועים, אירח את אורחיו בשמפנייה וקאביאר, שיחק רולאט במסבעות-מישחק של מאה לירות כל אחד.

המוצא: מלחמה. שעה שהקיסר-לשעבר שיחק רולאט בקאזינו של מונטה-קארלו והפסיד מליוני פראנקים ללילה, לחמו נתיניו-לשעבר על חרותם, איבדו חללים לרוב.

האנגלים בדרום עזרו לצרפתים לחזור, הש"תמשו בחיילים יפאנים שבויים כדי ללחום בויאט-נאמים. אולם בצפון היה המצב שונה: הסינים לא היו מעוניינים בשיתוף של הצרפתים, זיינו את אנשי הו. שעה שברורו כבר נשפך ים בקרבות בין צרפתים וחיילי ויאט-מין, באו נציגים צרפתיים צפונה. הם כרתו חוזה זמני עם הו, לפיו ניתן להם לרדת בשלום בחוף טונקין, תמורת הבטחה מעורפלת להכיר בעצמאות ויאט-נאם במסגרת הקיסרות הצרפתית. הו כרת הסכם זה כדי להי"פטר מן הסינים של ציאנג קיי שק, שכונותיהם לא נראו לו ביותר.

הצרפתים חזרו צפונה, קנו להם אחיזה בהאנוי, בירת הדלתה של נהר האדום. אולם שביחה הנשק לא יכלה להימשך זמן רב. הצדדים פתחו במו"מ, הו צ'ימיין אף נסע לצרפת לשם דיונים רשמיים. לבסוף הושגה פשרה, מעורפלת גם היא: הצרפתים הכירו בעצמאות הרפובליקה של ויאט-נאם, תחת שלטונו של הו, במסגרת פדרציה הודו-סינית, שהיא שוב תהיה שייכת למסגרת האיחוד הצרפתי.

אולם גם הסכם זה לא מצא חן רב — לא בעיני הימין בצרפת, ולא בעיני אנשי הקיצוניים של הו. כשנפלה הממשלה הצרפתית, כדרך הממ"לות בצרפת, היה ברור שישנו רק מוצא אחד: המלחמה. הו חיסל את יריביו הפנימיים, חיקק את השפעת המפלגה הקומוניסטית בקרב הויאט-מין, ליכד את צבאו, שמנה כ-70,000 חיילים סדירים.

חשבון לא מוצלח. כשפרצו הקרבות, הבינו גם הצרפתים שאין בכוחם לנצח עם שלם באמצעים צבאיים. הם חיפשו נשק פוליטי. והם בחרו בבארדאי.

הקיסר-לשעבר הוחזר במהירות ממעודוניה הלילה הצרפתיים, הועמד בראש ממשלת ויאט-נאם בחסות הצרפתים. חשבון הצרפתים-הלאומנים שלא רצו להצטרף להו ולקומוניסטים שלו, יתמכו בבארדאי, יקימו גורם שלישי שאתו יהיה קל יותר לצרפתים להשיג פשרה נוחה להם. אולם החשבון לא היה מוצלח ביותר — בעיקר באשמת הצרפתים עצמם. לוא היו נותנים עצמאות של אמת לבארדאי, ייתכן והיו מצליחים. אולם גם לבארדאי לא נתנו זכויות של ממש. דבר שהפך אותו בעיני בני ארצו לבובה ולקויסלינג. (המשך בעמוד 6)

בין שני שרים: עתונאים אמריקאים באו לכפר. בני הכפר, באזור הכיבוש הצרפתי, מקב"לים את פניהם בדגלונים אמריקאיים ובדגל צרפ"תי בודד. (משמאל). אולם חשובה מכל הסיסמה המגלה את מובנת בני הארץ: "קומוניזם — לא, קולוניאליזם — לעולם לא!" גם אוי"בי הקומוניסטים שואגים את הצרפתים

פרשת הדרכים: ניר-דלהי, קארצ'י, רומא

רוחות חדשות נשבו החודש במרחב, הגיעו למרחבי אסיה הדרומית ולרבותי יס'התיכון — רוחות של שלום. הם נשבו בשני הכיוונים.

ארחי ישראל, ומן הסתם גם בני מדינות ערב, קראו שלל של ידיעות מוזרות בעתונותם. לא היה קשר בין ידיעות אלה, וקשה היה להבין את ההגיגות הסותרים העומדים מאחוריהם.

מנהל משרד החוץ וולטר איתן
הכחיש שמועה

שלוש הידיעות העיקריות, המבטאות שלוש גישות מנוגדות כחליתן, היו:

נסיעת וולטר איתן. המנהל החייכני ושחור השער של משרד החוץ הישראלי, בעל המקטרת הנצחית, הודיע לפתע כי הוא נוסע בשליחות פוליטית להודו, טס מיד לניו-דלהי, ביקר אצל נשיא המדינה, התראו עם שורה של מנהיגים הודיים רבי השפעה. הוא הכחיש את השמועה שבה לבקש את שרי ג'ואהר לאל נהרו לתוֹך בין ישראל ומדינות ערב. נסתבר שלא הוזמן עליידי ההודים, אלא שהיוזמה לביקור באה במכתבו של ראש ממשלת ישראל לממשלה ההודית.

נאום סיר זפולדה האן. שר החוץ הפקיסטאני, הש' מיצ בשעת ביקורו בקהיר, דברים שיש להם משמעות מהפ' כנית בציבור הערבי. אמר הפקיסטאני: על מדינות ערב להגיע לכלל שלום עם מדינת ישראל, להקים עמה גוש הגנה מרחבי, לעמוד במשותף נגד הסכנה הסוביטית. נאום זה היה פתח לשורה ארוכה של דברי שלום בעתונות הער' בית. הנסיך עבאס חלים, בן משפחת המלכות, נינו של מייסד מצרים החדשה מחמד עלי, מסר לעתון מצרי הרודע מהפכנית לא פחות על הצורך בשלום עם ישראל, חזר בזאת על הנימוקים שהושמעו בשעת המלחמה הישראלית-המצרית מפני ראש הממשלה המצרי לשעבר, צידקי באשא.

נאומו של אבא אבן. שגריר ישראל בוושינגטון ונ' ציגה העיקרי באו"ם, הנחשב בעיני רבים ככוכב העולה הב' היר ביותר בשמי המדינות הישראליות ושהנהו חבר מפא"י, השמיע בסמינר התיאולוגי באמריקה דברים העלולים ליסד אסכולה חדשה, לדבריו של אבן אין מדינת ישראל שייכת כלל למרחב הגיאוגרפי של אסיה הקדמית, אלא לאזור מדי' נות היס'התיכון. נאום זה היווה מעין הסבר לנאום קודם של אבא אבן, שחזר עליו כמה פעמים בישראל, בצרפת וב'

* סברה שנרמזה לראשונה בהעולם הזה (747), שבוע לפני שיתן הודיע על נסיעתו, הובאה אחר כך ללא הוכחה נוספת בכותרת ראשית של עתון ערבי ישראלי.

אמריקה, בו תקף את התנועה הלאומית הערבית ועץ שאסור לישראל להשתלב מבחינה תרבותית ורוחנית במרחב הערבי. האנשים הקרובים לשגריר בטוחים שאין הוא מבטא דעות אישיות בלבד, אלא מבסס אוריינטציה חדשה של משרד החוץ הישראלי וראשו, משה שרת.

מאחורי גישות סותרות אלה עומדת ההכרה הגוברת וה' לכת מצד ישראלים וערבים כאחד כי המצב הנוכחי גורם נזק לכל חלקי המרחב, ונסיון מצד חוגים רחבים למצוא בסיס חדש למעמדה של ישראל במרחב כולו. הן מבטאות שלוש אפשרויות שונות לחלוטין:

ציר תל-אביב — ניו-דלהי. הרעיון להתקשרות אמ' צה יותר בין מדינת ישראל והודו אינו חדש. שתי המדינות נמצאות במצב מלחמה מעשי עם מדינות מוסלמיות. כשם שישראל מנותקת לאורך קווי שביתת הנשק מן המרחב הער' בי, כן מנותקת הודו משני חלקי פקיסטאן המוסלמית, וצבאה עומד בקו שביתת הנשק בקשמיר מול צבא פקיסטאן. בורה הבינלאומית מופיעה הודו כמנהיגת גוש מדינות אסיה הדר' מית'מזרחית (בורמה, ציילון, אינדונזיה) וכמועמדת להנהגת גוש שלישי עולמי, הרואה במלחמה בין אמריקה ורוסיה מלחמה בין שתי רעות.

אף כי גישה זו הגיונית למדי, אין לה סיכויים רבים בחיים, כל עוד לא קיים שלום של אמת בין ישראל והערבים. הודו הכירה אמנם בישראל, אך לא החליפה עמה נציגים דיפלומ'טיים, נמנעה מג'סטות של ידידות פומביות, אף כי העתונות ההודית עוקבת בעניין אחר דרכה של ישראל. הסיבה: הודו עודה מקוה לזכות בקשמיר, שהיא מדינה מוסלמית, ואין היא רוצה להרגיז את המוסלמים. יתר-על-כן, בספריו הביע שרי נהרו בשעתו אהדה למלחמת ערביי ארץ-ישראל (בימי מאורעות 1936), ראה בציונות את אחד מגילויי האימפריא' ליום הקולוניאלי המערבי.

ניסך עבאס חלים (מסומן בחץ)
חזר על נימוקיו

משודש קארצ'יקה-הקרייה. רעיון זה נולד במוחות המנהיגים הפקיסטאניים, ונראה שמצא אוזן קשבת לפחות בקהיר. הרעיון הפקיסטאני: כמשקל נגדי לגוש הה' די באסיה המזרחית תקים פקיסטאן גוש משלה באסיה המע' רבית. גוש זה יכלול את ארצות ערב (כולל מצרים האפריקי' אית), מדינת ישראל, פרס, אפגניסטאן ופקיסטאן, ויהיה כולו מוסלמי (פרט לישראל). מכיון שפקיסטאן תהיה המדינה הח' וקה ביותר בגוש, מקוה היא, כמוכן, לקבוע את הקו. גישה

זו רואה את הגוש החדש כחלק הגוש המערבי בעולם, שפקיסטאן שייכת אליו כמעט ללא הסתייגות (בניגוד להודו), ובמקרה זה יהוה גוש איזורי נוסף על הגוש האטלנטי.

בעיני המצרים מצא הרעיון חן מפני שהוא עשוי לאפשר פתרון של כבוד לסכסוך סואץ. האנגלים יעזבו את האיזור, ובמקומם יבואו חיילים פקיסטאניים (השייכים לחבר העמים

שגריר אבא אבן
הסביר רעיון

הבריטי) במסגרת הצבא המרחבי. יתר-על-כן, הוא יאפשר שלום עם ישראל אך סותם בפני ישראל אפשרות של הת' פשטות צבאית נוספת, מכיון שהגוש המוסלמי הגדול יהוה גורם מונע. כי הפחד בפני כיבושים ישראליים נוספים עודנו חזק בלב הערבים.

משודש ירושלים-אנקרה-הרומא. רעיונם של אבן, שרת וכנראה גם ב'גוריון הוא מופרך מיסודו מבחינה כל' כלית, צבאית וגיאוגרפית, אך עלול להיות הגיוני מבחינה פוליטית. הוא נובע מאי-האמונה ביכולתם להגיע לשלום עם הערבים, ומן האמונה שבשעות האמריקאים אפשר לקיים את המדינה גם כשהיא מנותקת ניתוק מוחלט מכל שכנותיה. הרעיון: מאחר שצרפת ואיטליה הן חברות האמנה האט' לנשית, יוח ותורכיה נתקבלו אליה וספרד נתקבל אליה מן הסתם, תבקש גם ישראל לצרפה לגוש זה כמדינה יס'תיכונית נוספת. ההנמקה: ישראל היא מדינה אירופאית, לא אסיה-תית. החשבון: כרגע מעוניינים האמריקאים להקים גוש מוזר'תיכוני, רואים בעין רעה את מעמדה של ישראל, המפ' ריע לחכנית זו. אם תשכנע ישראל את האמריקאים שאין היא שייכת למרחב בו היא שוכנת במקרה, אלא למרחב שהוא כבר מאורגן תחת כנפי אמריקה, תוסיף ותהנה מן ההגנות הכרוכות בהצטרפות לגוש האמריקאי, מבלי לשלם את המחיר של שלום עם הערבים, בו תצטרך לחזר ויתורים בשטח החזרת הפליטים ותשלום פיצויים עבור הרכוש הנטוש.

אף כי רעיון זה עלול לקסום לרבים שאינם רוצים בשלום עם הערבים, או שאינם מאמינים בו, ובייחוד לאותם המקוויים על שמור על האופי האירופאי של המדינה כנגד האופי השמי של שכנותיה, אין בו ממש לאורך ימים, מכיון שאין הוא פותר את בעיות היסוד של המדינה: הצורך בשוקים, בחומרי גלם ובמצרכי המזון הערביים, המעמסה הכספית הגדולה הכרוכה בהחזקת צבא המוכו למלחמה נגד הערבים, הסכנה שתחמיר ותלך מפני מלחמת נקם ערבית אחר שמדי' נות ערב תשלמנה את המפקותיהן החברתיות, תקמנה מש' טרים חזקים יותר ותתאחדנה.

כל העזרה הכספית שקיבלה לפי תכנית מרשל. גם האמריקאים הבינו כי הצרפתים לא יכלו להחזיק מעמד לבדם. הם ידעו כי הודו-סין היא המפתח לאסיה הדרומית, שאם תיפול לידי הקומוניסטים תפולנה גם תאי (סיאם), בורמה ומאלאייה, תעמוזנה בסכנה הודו, פא' קיסטאן, אינדונזיה. גדל בלבם החשש שאם תקום שביתת-נשק אמיתית בקוריאה, יקדיש מאו ססה-טונג את תשומת לבו העיקרית לשכנתו הדרומית, יגציר את עזרתו להו. והם ידעו שיש רק אפשרות אחת למניעת הדבר: התערבות ישירה של צבא אמריקאי גדול, קוראה מספר שתיים.

שהתיחסו תחילה בחוסר-אהדה ל,קולוניא' ליום' הצרפתי, את עמדתם, החלו מתערבים יותר ויותר במלחמה. לפני שנה נראתה המלחמה כאבודה לצר' פחים. אולם אז שלחו לארץ את מצביאם החזק ביותר, הגנרל דה-לאטר דה-טאסיני. תוך כמה שבועות הרים את המוראל, ערך את הצרפתים להתקפת-נגד. הוא השיג נצח' נות רבים, אך לא יכול היה לשנות את המצב בעיקרו, בלי התערבות אמריקאית רב' תית. כשמת, לפני כמה שבועות, השאיר אחריו מחנה צרפתי חסר-התלהבות, שכלל, את מחצית הצבא של צרפת ואת רוב קציניו המנוסים. המלחמה עלתה לצרפת יותר מאשר

לגירוש הכובש הזר ולסילוק השפעתו, ניצלו בזאת את כל הרגשות הלאומיים הנסערים. לא היה כל ספק שלוא יצאו הצרפתים את הארץ, היה שלטונו של באר-דיא גם במקומות בו הוא קיים כיום נמחק מבלי להשאיר אח' ריו שריד וזכר. **המפתח בסכנה.** כשהחריפה המלחמה הקרה בעולם, הפכה הודו-סין אחת מחיות' תיה העיקריות. המלחמה הקודמת, בין לאר' מגיים בני-הארץ לבין כובש זה, נדחקה לפינה. במקומה באה המלחמה בין המחנה הקומוניסטי ובין המתנה האמריקאי. בה ב' שעה ש' מליונים קומוניסטים בצרפת גינו את המלחמה המסונפת', שינו האמריקאים,

אור על בני אסיה

(סוף מעמוד 5)

מיטב הכוחות המתונים סרכו לשתף אתו פעולה. הוא הוסיף למשול להלכה באזורי הכיבוש הצרפתיים, ניסה להקים צבא משלה. אולם לא היה ספק רב לויאט-נאמים כי רק מנהיג אחד לוחם באמת לגירוש הצרפתים: הו צ'יי-מין. והם עמדו לפני הבחירה הקשה: האם עדיפה ממשלה קומוניסטית שתהיה בת' כרית למאו ססה-טונג ולסאלין על כיבוש צרפתי, או לאו? כמו בסין הצליחו הקומוניסטים בהודו-סין מפני שהיו באמת הלוחמים העקביים ביותר

העם האקדחים לא ירו

בשנים עברו טירטרו סוללות של אקדחי פקקים כמנונות ירייה, קרעו גרבי ניילון או שמלת משי, לא הניחו לאורחים שלוחים לישון במנוחה בלילה זה. "איוה נוער פראי וחסר-חיון?" נאנחו הקשישים, והלכו הביתה, מרצפים.

השנה לא ירו האקדחים. מישוה, במעבדה, קבע שהם מסוכנים לבריאות. הנוער, ממוש-מע ומנומס, ציית. והיום, שטימל פעם את התגברות חדות-החיים של ילדים קטנים וגדור-לם, צעירים וזקנים, התרוקן מתוכנו — עוד זכרון אחד של עבר רומנטי, שהלך ללא שוב.

אך האקדח שנעלם לא גרם לכך לבדו. במר-דינה של 1952 דרושה פקודה למעלה, חתר-מה ומאושרת כחוק, בתוספת מצעד צבאי, כדי ליצור זכר ומצב-רוח מרומם. חדות-החיים הספונטניות, הבלתי-כבולה, הפורצת גבולות וגדרות, שוב אינה מצויה בה. פה ושם קנו אותה בכסף, במחיר כרטיס כניסה ותחפושת יקרה (ראה להלן), אולם לגבי הכלל הגדול היה זה יום ככל הימים. יום זכרון לקשישים, שזכרו את העלדיע האחרונה לפני 17 שנה. יום ריק לרוב רובם של אזרחי ישראל. שנו-ל-זו או באו לארץ אחרי תאריך זה.

"לא כל יום פורים!", אמר פעם הפתגם. השנה מוטב היה להשלים: "גם היום אינו פורים."

המשק

במקום צרפתי, זכוכית

חדשים מעטים לפני שפרצה מלחמת העולם השנייה יצא יוסף מזרחי לפאריס על-מנת להשתלם בשפה הצרפתית. כאשר נוכח לדעת שללימודים אקדמיים דרוש מלבד רצון טוב, גם קצת כסף, בחר, לאחר שבועות קצרים של התחבטויות ארוכות, במקצוע שהיה שונה בתכלית מבלשנות: גיפוח-זכוכית. הסיבות לבחירה: המקצוע היה בלתי-ידוע בארץ-ישראל, נטיותיו האמנויות של מזרחי והצעתו של בעל בית-מלאכה זעיר בפאריס, שהסכים ללמדו את סודות ייצורם של חפצי אמנות ועיזים מזכוכית ללא תשלום שכר לימוד, אותו דרשו באוניברסיטת סורבון.

אחר ששמונה חדשים שבהם נשף יוסף לתוך שפופרת זכוכית מלוכות באש, שמה המלחמה יקץ בהמשך ההשתלמות, ומזרחי חזר לארץ ויסד ביחד עם ידידו, מיכאל גוימן, בית-מלאכה קטן לגיפוח זכוכית בתל-אביב. עד מהרה גילו שני הידידים שבסיפוק יצירי-הם האמנותיים (ייצור חפצי אומנות קיטור-טיים) אי-אפשר לספק את יצרי מחייתם והם פתחו מעבדה לייצור מכשירי רפואה מזכוכית. שכללו את כל צרכי הזכוכית של קופות-החולים, המעבדות הרפואיות ובתי-המרקחת בארץ.

שני שיוכרים ובקבוק, משנפגע בית-המלאכה, שהיה על גבול תל-אביב—יפו, ב-ראשית מלחמת השחרור מפגזי מרגמות,

נתגייסו מזרחי וגוימן לצה"ל. יוסף מזרחי הוקצה לשרות הרפואי והוטל עליו להדריך נכיר-מלחמה בקורסים מיוחדים שהיקנו להם את מקצוע גיפוח הזכוכית. אגב הדרכה יום-לייסד מפעל שיעסיק את רוב הנכים שאומנו על ידו, יספק עבודה לאנשים שאיבדו את כושר עבודתם במלחמה. משנשתחרר מהצבא הוברר לו שרוב תלמידיו פנו לו עורף, הע-דיפו לקבל מוניות מאגף השיקום.

מזרחי וגוימן לא אמרו גואש, מצאו ביפו חנות שנראתה להם מתאימה לפתיחת בית-מלאכה חדש. אחר שתלו עליה שלט "כאן ייפתח בית-חרושת לגיפוח זכוכית של חיילים מגבעתי" ראו שהשלט לא הבריק מן החנות הריקה את יתר מבקשי השיקום. משרצו להע-ביר לחנות את שארית ציודם, מצאו כי השלט הוחלף בשלט אחר: "בית חרושת לביירה".

לבסוף בא אגף השיקום לעזרתם, העניק להם בית-מלאכה ביפו והלואה כספית ליבוא ציוד זכוכית לייצור מגורות ניאון ומכשירי רפואה. אך מזרחי וגוימן לא הסתפקו בכך, ללימוד ארבעה צעירים לייצר חפצי אמנות משי-ירי זכוכית כתזמורת של בובות, שני שיר-כורים אחוזי בקבוק, אשר לדעת מוצריהם הגיעו לאיכות כה גבוהה עד אשר רק ציכיה (המפורסמת בתעשיית הזכוכית שלה) יכולה לעמוד עמם בתחרות.

משמלאו אנשי סכנוגלט את חלונות הראווה של החנויות לחפצי אמנות בארץ, פנו לשוקי-חוק, שלחו דוגמות לדרום-אפריקה, קפרי-סין וארצות-הברית, מהן קיבלו תשובות מעודדות, ששימשו בסיס לפנייה למשרד המסחר והתעשייה. הצעתם: טיפוחו של מקור הכנסה חדש של דיביזים, אשר הוצאתו קטנה והכנסתו יפה. הבטיח משרד המסחר: אם תוכיחו ייצוא, נקציב מטבע זר לחומרי-גלם. טענו בעלי סכנוגלט: אין ייצוא מפ-סולת ובלי מטבע זר אין חומרי-גלם.

היה לו מזל. ביתניים הפכו דמויות הור-כוכית פופולריות בארץ. אנשים שונים שמ-עו על קיומה של סכנוגלט, הומינו אצלה מוצגים מיוחדים לציור מאורעות משפחתיים. מזרחי וגוימן גילו שזה פעולה נוסף: לא-חר שהשבוע עבר ליד חלונם המקושט כדמור-יות הזכוכית ובמכשירי הרפואה בעל בית-חרושת לסרטי משי, המושבח מזה שבועות, מאחר שלא קיבל הקצבת מטבע לקניית-לו-לאות זכוכית ועירות, דרך סדקינת המקור-סופיים מושחלים חוטי המשי העדינים, נכנס לבית המלאכה ("אולי יהיה לו מזל"). וסכ-נוגלט החלה לספק לו את הלולאות. בית-החרושת לחוטי משי הופעל מחדש ללא מטבע-זר.

מלבד זאת גילה יוסף מזרחי שתושבי המ-דינה צורכים 200,000 מדי-חום לשנה, הער-לים לאוצר כ-70,000 לירות בדיביזים, ויזא-אפשרות לייצורם של מדי-החום בארץ, על-ידי שהתקשר עם יצרנים בלגיים ואיטלקיים שהבטיחו את הספקת הציוד הדרוש.

הסענה היחידה של סכנוגלט: מס המות-רות הגבוה הופך את חפצי האמנות מדברי-קישוט עממיים, שנתחבבו על הקהל הרחב, לחפצי מותרות שמעל להשגתם של הרבים.

תל-אביב אחד מאריך

בוקר תמוז יוקד אחד ירדו עשרות אלפי אזרחי תל-אביב אל חוף הים, כשלעניינם נזדקר שלט עירוני: הרחיצה אטורה, עבריי-נים ייעשו. מחקר עירוני גילה שהזנחה וחו-סר תכנון הביוב גרמו לזרימת מיה-שופכיין אל הים, וזהמו אותו ואיימו על המתרחצים במחלות שמוקרו בווהמה. היה זה בקיץ-1949.

העירייה הואמה ע"י הציבור בשלילת נחמת-הים, היחידה בקיץ התל-אביבי הבלתי-נסבל, נתנה לקייצים לחוף על פני הים המזוהה, לא פרעה לאורחיה חוב-בריאות רא-שוני במעלה ע"י תכנון מחודש של רשת-ביוב וטיהורם של מיהים. ההסבר השרגתי: חוסר תקציב. בכך גרמה העירייה להעמסת

לפטר עובדים, ביניהם ותיקים, בטרם החל המשבר הכלכלי לתת אותות ברורים. הסיקו: התעלמות מוחלטת מן הפיטורים בשימוש באמצעי לחץ (השבת עבודת העתון) היא לטובת העניין, תביא להשבת המצב לקדמותו.

הזמן הנכון הגיע. יומיים לאחר קבלת המכתב שלחו המפוטרים מכתב תשובה ל-הנהלת הארץ, הודיעו שאין הם מכירים ב-פיטורים, העבירו את הטיפול בדבר לועד-עובדי הארץ ולאגודת העתונאים. טענו המי-פוטרים: "אם נצליח, נמנע בכך פיטורים נוספים בעתונים נוספים".

אך, דעתם של גורמים אובייקטיביים במע-רכת הארץ היתה פסימית ביותר: אין לכ-פוט על מעביד פרטי, ולא כל שכן על עורך-עתון, העסקתם של אנשים בניגוד לרצונם, ויהיה נימוקו כאשר יהיה, לעומתם טענו מצדדי תכנית הפיטורים, שהיה מקנה לצמצם

מנפח-זכוכית יוסף מזרחי לולאות עם חורים מקרוסקופיים

במערכת הארץ, שמנגנונה הוא המנופח-שי-במנגנוני עיתון הבוקר. ועתה, הוסיפו, הגיע הזמן הנכון.

לכך נתחספו המחסור בנייר העיתון, אשר שני עמודיו היומיים קצרו מכלכל את רשת-כתבי העתון, ומכה, שתאלץ את מוציא-העי-תונים להעלות את מחיר גיליון יום החול מ-40 פרוטות ל-70 ואת מחיר גיליון השבת מ-70 ל-100 ותוריד בכך את תפוצת העיתונים.

פורים

"קרובי עוד יושבים!"

היום פורים שמח ומבדח הלא רק פעם בשנה יבוא להתארז לה לה לה לללה...

רחובות תל-אביב, ערס חגיגות פורים של שנות העלדיע, אפורי מזג אויר עכור, שימ-שו רקע קלוש לחדות-השמחה של ילדי גנים ותלמידי בתי-הספר עממיים, אשר יצאו מחור-פשים בתלבשות צבעוניות, מסכות ומגבעות ליצנים, גם בתחפושת האפש, המרקזו ואסתר המלכה, תאהודות על הילדים, ניכרה השנה ידו של הצנע. רוב הילדים הסתפקו בתלבשות מאובקות, דהות שהוצאו מגניזה לבשון בתי-קונים קלים.

למהלומה שניחתה על מצב רוחם של היל-דים עם איטור המשטרה על הקמת רעש ושי-מוש באקדוחים יורי-פקקים, נתחסף יוקרם של מסכות נייר פשוטות ורעשנים זעירים, שדממו על דוכנם של רוכלי רחוב. הילדים שהצטופפו סביב הרוכלים הסתפקו במבטים חושקים ששלחו אל עבר המסכות והרעשנים. מחירה של מסכת נייר חירות-גזונים עלה לח-צי לירה, תמורת רעשן פעוט תבעו הרוכלים 250 פרוטה.

ממדי גופם של הילדים שוב לא הלמו את תלבושת-המסכה של השנה שעברה, והם הס-תפקו במריחת פניהם בסוף ובסוף. ילדות משופמות ונערים צבועי סומק השאירו רושם דל למדי על עוברים ושבים, אשר לא חשו בשמחת הילדים והעניו בהם מבטים חסרי-עידוד. גם המנהג החברתי-מסורתי של משי-לוח מנות חוסל כמעט באופן מוחלט. אוני- (המשך בעמוד 10)

עול הוצאות והתשת כוחות תושבי העיר, אשר רובם המכריע, שהיה רגיל לרדת לים בבקרי שבתות, פנה, מחוסר ברירה, לחור-בית מרוחקים כבתים הרצליה, נעזר בכך בתחבורת-שבת בלתי יעילה ורבת-הוצאות ובקסעות-רגל מעייפים.

ניחושים ושמועות לקראת הקיץ הבא שגי-לו שהעירייה החליטה לתקן את המצב, הפיחו תקוות בלבות תושבי העיר, אשר זה מכבר החלו צופים אל הקייצים התל-אביביים בח-רדה.

כרוה של העירייה גילתה השבוע כי לעת-עתה היא מסתפקת בהצעה אל כל המעונוין בשטח של 20 דונם בקטע החוף שבין רחוב-גורדון לנמל, תמורת תכנית שתכלול בריכת-שחיה של 100 מטר על 30, וכל השרותים הכרוכים בה. לפי ההצעה תיבנה הבריכה ב-חלקה בים ובחלקה ביבשה, ואליה יזורמו מיהים לאחר טיהורם וסינונם מהווהמה. ההצעה המחירה חלק מן החוף התל-אביב לבעל הון פרטי, שיסיק ממנה תועלת מסח-רית, הופכת את השימוש החופשי בחוף הים לרחצה ברת-הוצאות, אשר לא תפתור את הבעייה אלא לכמה מתושבי העיר. הסיבה: בבריכה יוכלו להתרחק, בעת ובעונה אחת 300 איש בלבד, שייצגו את תושבי הכרך בן 300 אלף התושבים, בשיעור של אחד מאלף.

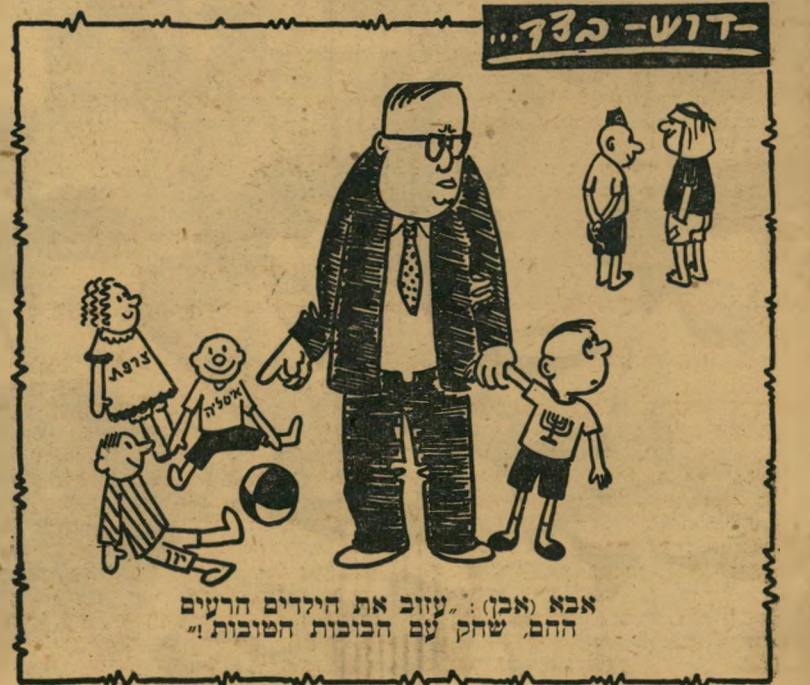
עיתונות

רעם ביום בהיר

בבית הארץ התפוצצה פצצה, פגעה בח-משה עובדי מערכת קבועים: שולמית לב-ארי, עורכת מדור לאשה, נתן דונביץ ומרדכי-אריצאלי, כתבים תל-אביבים, יצחק וייס ו-שלמה גרבר, כתבים ירושלמיים. המשחם-קיבלו מכתבים וזיהומוכן: מפאת הקימוצים-הדרושים ועקב השינויים הכלכליים שחלו-באחרונה, נאלץ לצערנו לחזק על שרותך. הנהלת הארץ.

תגובתם של המפוטרים, בהם הלמו המכ-תבים כרעם ביום בהיר, היתה התקשרות-מיידית עם ועד עובדי הארץ ואגודת העתי-נאים, והחלטה משותפת שהפיטורים אינם-חוקיים. הגימוק להחלטה: מתוך מכתבי-ה-פיטורים אין להסיק שאיש מהמפוטרים גרם-לאי-שביעות רצונה של הנהלת הארץ.

המפוטרים שנינו את הנהלתם על שזודרוה

נסייון מהפכני:

★ לאיום מוסאס

בן 17, חניך בית ספר עמ"מ, מיל בן לחשף חה חקלאית, אף הוא מכפר עליה. את הכשרתו בקיבוץ הוא מקבל בשני ענפים: מטעי פרי ומכורות. הוא הבן השלישי במשפחה בת חמשה בנים, יצא להכשרה ישר מבית-הספר. בהתחלה היו חיי הקיבוץ קשים — כרובות בחורים אחרים לא היה רגיל לעבודה גופנית מתכוננת, אולם כעבור זמן התרגל גם לזה.

★ תחמוד יונים

יליד כפר ערה (במשולש הק"מ), בן 18, הוא אשר נתן למעשה את הדחיפה להקמת הגרעין הערבי בפנתו לאברהם בן-צור, איש שער העמקים ומכר ותיק. לפני המלחמה למד בבית-הספר החקלאי כדורי בטולכרם, הקים לול מודרני בן 1000 תרנגולות, אף רכש מדגרה. לאחר מלחמת העצמאות הפסיק את הלימודים, הגה רעיון הכשרה בקיבוץ.

מסולסל, בשערי קיבוץ שער העמקים, ביקש את אותו אברהם בן-צור. היה זה מחמוד רשיד יוניס, אחיו הצעיר (18) של מוחמד. באתי להמשיך את התפקיד של אחי, הוא אמר. גם הוא האמין כי אין עברים וערבים חייבים להיות חיי איבה נצחית. הוא ניסה להר- כיח זאת. אולם אין זו משימה קלה לבחור ערבי הגר תחת שלטון מימשל צבאי חמור. הצעתו לאברהם בן-צור היתה פשוטה ומהפ- כנית: לארגן צעירים ערביים בגרעיני הכשרה, שיצאו למשקים עבריים ללמוד מקצוע מועיל, יתערו בחיי עבודה משותפים, יהפכו מפיצים משוכנעים של רעיון האחווה.

הזקנים התנגדו. למעשה לא היתה הצעה זו אלא הלבשת רעיונותיו המופשטים של אבר- הם ואלפים אחרים כמוהו — במפלגות ומחוצה להן — בצורה ממשית ותכליתית. היתה זאת הזדמנות להוכיח במעשים את האמונה כי בני שני העמים מסוגלים לחיות יחדיו ולהדגים את התפקיד החשוב אשר ישראל יכולה למלא במתן כיוון חדש, מתקדם ושוחח-שלום, למהפכה הלא- מית הערבית.

ככל רעיון מהפכני נתקל גם רעיון זה בחשדות והיסוסים רבים. לבסוף הוחלט להקים את הגר- עין כגרעין להכשרה מקצועית, דוגמת אלה שהוג- הו לאתרוגה על ידי המרכז החקלאי לאנשים אשר מטרתם הסופית אינה יציאה להתיישבות

כ אשר כל עקאל וכפייה היו מטרה לנשק העברי וגערות יהודיות קישטו את חלור מות הנצחון של הערבים, בא אדם אל קיבוץ עין-שמר וביקש לדבר עם אבר- הם. היה זה מוחמד רשיד יוניס, מורה ערבי מכפר ערה. במקום לירות בו, נענו אנשי המשק למבוקשה, לקחוהו אל ידיו אברהם בן-צור, "הערבי" של הקיבוץ.

"באתי בשליחות שלום", אמר מוחמד. "אני שכנעתי את קאוקגי להפגש עם איש ההגנה כדי להשכין שלום."

לא היו אלה דיבורי סרק. זה מכבר היה מוח- מד ידוע כמטיף לשיתוף פעולה עברי-ערבי, הרי דוק היחסים בין שני העמים אשר ככוחם לעזור זה לזה, להשלים זה את חסרונות רעהו. עוד לפני חודשים לא רבים, כאשר רצה ג'ה-האיי איים להבעיר את חבית אבק השרפה, היה מוח- מד בין מארגני הסכם השלום בין יישובי הסבי- בה.

ואמנם לא ארך הזמן ואיש ההגנה נפגש עם קאוקגי במפקדתו. אולם פגישתם לא הביאה כל תוצאה — מלבד מעצרו של מוחמד המתוח. כעבור זמן מה שוחרר. אך ימיו בחופש היו ספורים. הוא נעצר שנית, הואשם בריגול לטובת היהודים, הוצא להורג.

האח הצעיר. הוצא להורג. ארבע שנים לאחר מכן הת- ייצב בחור שחום ומוצק, בעל שיער בלונדי

★ ג'ורג' קסיס

נוצרי, בן 19, בן למשפחה חקלאית מכפר עליה, ליד תרשיחה בצפון, אשר לה 220 דונם אדמה, טרקטור וקומביין. הוא שמע על רעיון יסוד גרעין ההכשרה הערבי, נרשם בו על מנת ללמוד את שיטות ייעול החקלאות. עם בואו לשער העמקים, מותיקי קיבוץ השומר הצעיר, הוכנס לסידור העבודה של הקיבוץ ככל שאר חבריו בגרעין, נשלח לעבוד בגני הירק של המשק. לאחר שלושה חודשים הוכנס לעבודה קבועה במוסך בו ילמד כיצד להשתמש כראוי בטרקטור ובקומביין לכשיחזור לכפרו עם תום ההכשרה. בעומדו ליד השלט הנושא את שם הקיבוץ בכניסה למשק על הכביש הראשי, אין הוא נבדל במאומה מאלפי בחורים עבריים בבגדי העבודה וככובע הטמבל. גם ההבדל העיקרי — שפה — נעלם לאט, לאט וג'ורג' יכול היום, פחות מארבעה חודשים לאחר הגיעו לשער העמקים, לשוחח בעברית מקוטעת עם חבריו לעבודה במוסך או ליד השולחן בחדר האוכל של המשק. כי נוסף להכשרה המקצועית מקבל ג'ורג' גם הכשרה רעיונית ורוחנית, לומד להכיר מקרוב את היהודים אשר בעיני זקני כפרו נחשבים כנוף זר וחסר זכות קיום במרחב הערבי. הכשרתו במשק עברי מוכיחה לו את ההיפך, משכנעת כי יש מקום לשני העמים זה לצד זה.

ההשלמה: בחורות. גם ליד שולחן מארחיהם העבריים מצאו הבחורים הערביים מקום. אין חייבה בשער העמקים מוקדשים לעבודה בלבד, חסרי מעט עם אנשי המשק. להיפך. אנשי הקיבוץ שהחלו ברעיון יספקות רבים נוכחו חיים לדעת כי אין הערבים שונים מכל גרעין אחו-ואילו חברי הגרעין למדו כי אין היהודים אנשי ממשל צבאי או משטר כובש בלבד. את החסר לאוירה החברותית עומדות להוסיף ארבע בחורות מנצרת שביקשו להצטרף לגרעין. בואן יהיה המפכה בערכים המקובלים של החברה הערבית.

מיהו הערבי? אין תמונה זו שונה מאלפי אחרות המראות חברי קיבוץ ב-פונה. היא צולמה בכרם של קיבוץ שער העמקים בהפסקה קצרה שחלה בשעת קציר העשבים שעלו בין שורות הגפנים. הדבר היחיד המיוחד לתמונה זו לגבי אלפי האחרות הוא כי סמוך בה גרעין של מהפכה. שני מימין עומד לאיוס מוסאס, חבר הגרעין הערבי המקבל הכשרה שתהפכו לא רק חקלאי מודרני כי אם גם תוכיח כי יהודים וערבים יכולים לחיות יחד.

יום יוצאים לקיבוץ

האיש שמאחר
די הנסיון המ'
הפכני, מדריך

אברהם בן צור

הגרעין, יליד גרמניה שהפך מומחה לעניינים ערביים במפ"ם. מגעו הראשון עם הערבים היה בעין שמר, שם עבד במחנות הצבא הב' ריסי בימי המלחמה. המגע: אירגון שביתה משותפת של הפועלים הערביים והיהודים. את השפה הערבית למד מספרי לימוד.

יליד כפר ערה,
קרובו של
מחמוד יוניס,

האני יונים

בן 20, היה מורה בבית הספר של ערה עד הצטרפו לגרעין. הוא למד במכללה הערבית של ערה אשר דודו היה מנהלה. למשפחתו יש 600 דונם אדמה וכוונתו להפוך חקלאי (לפי המתכונת הערבית החדשה), לעזוב את מקצוע ההוראה. הוא אינו שייך לשום מפלגה.

פאזי יונים

שלישי בקבו
צת משפ' יו
ניס מכפר ערה

שיצאה להכשרה, בכור בין 6 בנים, בן 17. לאביו יש 4000 דונם והוא נהג להתעסק בגן הירק שליד הבית אחר גמר לימודיו. היות ובין השאר יש למשפחתו מסעים רבים, בחר בענף זה להכשרתו, מתכוון להכניס שיפורים, במסעי אביו עם טובו לערה.

סאדק דאלי

הענף אשר בו
הוא מתלמד
הוא מסגריית

הקיבוץ. הוא שמע על רעיון הקמת הגרעין בכפרו — כפר יסיף שבנג'יל — עזב את לימודיו והצטרף. הוא הצעיר שבחברי הגרעין (16), אינו בן למשפחה חקלאית או בעלת אחוזה. את הכשרתו הוא חושב לנצל לשם הקמת מסגריה על יסוד קואופרטיבי להחזיר את רעיון הקואופרציה בכפרו.

היהודים השתדלו לחקות את מיקצב הדבקה הי שגעונית.

ציונות וחשמה. הגרעין קיבל מועדון משלה, ומדי ערב התכנס לשיעורי עברית, היסטוריה או חשמל. בפעם הראשונה שמעו יהודי מספר להם (בערבית צחה) את תולדות הציונות והתר פתחות הקיבוץ. במקומות העבודה החלו נקש רים קשרי ידידות וכעבור זמן מה לא היה כמעט הבדל בין הגרעין ואנשי המשק, אלא תחת הסעיף "לאום" בתעודת הזהוי הממשלתית.

כל העניין התנהל בשקט, כמעט בסודיות. מע טים היו היהודים אשר שמעו עליו. אולם בקרב הערבים היתה זאת פצצה ממש. אפילו מעבר לגבול החלו התושבים להתעניין: האומנם ייתכן כי צעירים ערביים חיים בקיבוץ יהודי, לומדים מקצוע ועובדים לצד יהודים?

סקרנות תושבי ערה, כפרו של המורה שכה רצה בשלום, אף הגיעה לשיא מיוחד: ביום השבת בבוקר הופתעו יושבי שער העמקים לראות אות שני אוטובוסים נעצרים בחצר. מהאוטובוס ירדו להקות של ילדים צועקים ורועשים. היו אלה ילדי בית-הספר העממי של כפר ערה, שבאו לראות קיבוץ יהודי מהו. וכאשר ניגשו אליהם אנשי המשק לא נשמעה שום צווחת-אימים, לא הסתתר אף ילד מאחורי גב מורה. ילדים ערביים אלה חדלו לראות ביהודים מפלצות מאיימות.

יבוצית. ייתכן כי אפשר היה להקים גרעין סדיר ייסוד קיבוץ ערבי. אולם חשוב מזה היה הרעיון של חזרת האנשים לכפריהם אחר גמר הכשרתם, די שיפיצו את ידיעותיהם הטכניות ורעיון אחי-ות'העמים.

אולם קשה שבעתיים מן ההתנגדות מצד היהודים היתה התנגדות הערבים. היהודים והוקנים או בדבר סימן לפשרה עם אויב כובש, השפלה פני עם שלא הראה כל רצון לידידות. אך לבסוף עלמו גם מכשולים אלה ושער העמקים קיבלה רעין ערבי בן 9 חברים להכשרה של שנה חצי.

בעלי אותו עור. תחילה היתה זו פגישה של שני עולמות זרים. לא מעטים מאנשי הקיבוץ יפו לחבורת פראים מרופשת, ואילו הבחורים ערביים ציפו בחרדה לפגישתם עם היהודים. הפתעת שני הצדדים נוכחו לדעת כי היו שניהם עליו אותו עור וכי גם חוסר-שפה משותפת לא פריע כל כך.

לאנשי המשק היה מה ללמד, ואילו הערבים יו להוטים ללמוד. לא היה זה דבר קל. רוב בחורים לא עברו עבודה גופנית מימיהם, וחיי ס היו חיי חלוציות לפי מיטב הנוסח הציוני. לימודיהם לא היו מקצועיים בלבד. כאשר ישבו ערבים במסיבה עם חברת נוער מקומית, הפך מאורע לשיעור במחול וזמרה — הערבים למדו קוד את ריקודי הקיבוצים עם בנות זוג ואילו

זמון ערבי בקיבוץ. חדר זה הוא מיוחד במינו בתולדות הקיבוץ. על הקיר תלויה תמונה בצבעים האני יונים, המורה הערבי לשעבר הלומד חקלאות משך היום ועברית בלילה. את התמונה צילם יפיה, שעה שביקר בה בחופשתו האחרונה. מתחתיה תולה תמונתו של יוסף סטלין ועל הקיר לידה — עי חליפות המודרות, "בורגניות" ככל האפשר, בהן מתהדר האני אחר העבודה. משמאל: תמונה פניינת להווי הערבי — נערים מטיילים שלובי זרוע ומפומים מנגינות מתקתקות.

...כי שם נחוגה כמסורת
עד שכרון ועד סחחורות
בכל פרצוף משתעמם
בעוט נבטט עד ייעלם...

לאחר לגימות אחדות (על חשבון האור
חיים) ליד הבר, הסכימו הכל שפרצוף משת
עמם היה היחיד שחסר בנשף. כי מלבדו,
התהוללו בו, החל מ"סטאלין" שסטה ממנהגו,
לגם ודקה ליד הבר, עגב על "גיפיה מער"
בית", ועד ל"ציאנית מהוסט'אנד הלונדוני",
ש"גאפופיה", הביאו את האורחות לביטוי
"מעליב": "אוף, כמה פרוצות יש כאן!".
נזירה בשחור, עונדת צלבי'ענק, התעלסה ב"
אהבים עם כומר תמים": "אם לא היום, או
מתי?" שלט: "(תחי הפליגה!) היה מודבק
על גבו של צעיר בבגדיים, שניסה קפיצות
זינוק למים, שנסתכמו בגפילה לתוך כורסאות
הפוסות על-ידי צועניות יפהפיות, ומלחים
שחיפשו "אשה בכל נמל", יצרו מצב רוח חם,
שקירב את המתחפשים שהריקו בקבוקי משק'
אור, זה לזה.

היו גם כאלה שהסתפקו בתלבושת חלקית:
רבי'סרן עקיבא סער, רחבי'גרו ומשופם, ל'
שעבר סגן מפקד גודו קרבי, נעץ בוש מעילו
מדליונים ערביים וחבש לראשו תרבוש ישן,
אותם מצא בכפר ערבי, לאחר קרבי'ביבוס.
אך, היה גם מי שלא נלהב לנשפים עשירי'
תלבושות בכארים מפוארים: עם שחר, מש'
נתפררו האורחים, שתויים וצוהלים, נדה נערת
המלחמה, דוברת ההונגרית בראשה, אמרה:
"קרובי עוד יושבים במעברות!"

חינוך

שלוש מדינות נוער

כשכינס משרד החינוך והתרבות את ה'
סימפוזיון על החינוך התיכוני במדינה לא
האמין אדם כי יצמח מכינוס זה פתרון מור'
חשי לאחת הבעיות הבוערות של המדינה:
מתן כיוון רצוני למוסד שצריך להיות החשוב
במדינה.

בית-הספר התיכוני הישראלי, שאותו מ'
סיימים שני אחוזי מכל הנוער בלבד, היה
נתון בשנים מאז קום המדינה במצב קשה
שטרם הצליח להתגבר עליו. כל הצדדים ה'
נוגעים בדבר חשו כי בית-הספר הרפך ה'
הדרגה ממוסד מתוך למוסד לממד בלבד.
מהגלגל לערבה. כשעמדו החיכוחים
בכינוס לפני סיכום קם אלוף-משנה עקיבא
עצמון, מפקד הגדנע, לומר מלים מספר. הוא
הצביע על זמן הלימודים הקצר (כ-160 יום
מתוך 365 ימות השנה), על הבזבוז הנובע
מחוסר התוכן של החופשות הארוכות. הצ'
עת פתרונו של עצמון: הקמת ערי נוער,
במובן הרחב ביותר.

הממשלה תמסור לגדנע שלושה אזורים
בלתי מיושבים בגליל, בנגב הצפוני ובערבה
ואליהם יבואו מדי שנה, משך חודשיים, כל
תלמידי בית-הספר התיכוניים (מלבד תלמידי
המחלקה השמינית) לפי שיטה שתודא את
איכלוסם של כל אזור ואזור באליים תל'
מיד מדי חודש.

החופש הגדול ייקבע במועד שונה לכל
בית-ספר וכל החופשות האחרות תצומצמה
לחגים בלבד. התלמידים שיצאו מתוך התנד'
בות לאיזורים, יחיו בהם כבמדינה נפרדת,
ידאגו בעצמם לכל הסידורים, החל מסלילת

* אבי הילדה בשער העולם הזה 672.

עיר, מתחת לסככה ליד כרם-התימנים, ערכה
להקת ערביות רעולות-פנים ועונדות נומי'אף,
פנטזיה של ריקודי-בטן. "בדואים" עוטי עב'
יות הניחו כובעים לרגליהן, תבעו מעוברים
ושבים לשלשל לתוכם מטבעות. לבסוף עייפו,
אמרו: "אנשים לא נותנים כסף, אולי זה
הגשם?" הטילו בזאת את האשמה על מט'
רות הזעם הבלתי-פורימיים שניתכו באופן
בלתי-צפוי.

לעת-ערב חזרו תלמידי המשיות וששיות
של בתי-ספר תיכוניים ממסיבות כתתיות.
בתחנה של מס' 5, ליד ככר דיונוגוף, נכנסו
לאוטובוס שלושה נערים מסורונים ומשור'
פמים, חובשי צילינדרים לראשם, לבושים
פראקים מרופטים, החזיקו בידיהם מקלות'
הידור בעלי גולת-כסף בקציהם, תפסו מקר'
מות ישיבה באוטובוס הבלתי מלא. משנכנסו
שלוש נשים, קפצו ממקומותיהם בקצב אחיד,
פינו אותם לנושים המשאות. שאלה אחת:
"מה זה קרה לכם, ילדים?" תשובתם המשר'
תפת: "התחפשו לגיטלמנים". אחר, הוציא
אחד אקדה, ירה פקק דרך החלון אל הרחוב.
הנשים נודעזעו ואחת אמרה: "פראים שכ'
אלה".

עודף מרץ. אפס, בקרב השככה הקשי'
שה של העיר השאיר החג הד עמום. התנועה
בבתי-הקפה מעסיקי התזמורות, היתה כמעט
רגילה, ללא שינוי ניכר ומנהלי עסקי השע'
שוועים, ששכרו אולמות לעריכת נשפים צי'
בוריים במחיר כרטיס-כניסה, לא הצליחו, ב'
רוב המקרים, להפטר מחלקם הגדול של
הכרטיסים.

חוגי נוער קישי ומבוגרים-צעירים, ברו'
בם ילידי הארץ, בחרו לנצל את פורים לערי'
כת נשפים סגורים לחוגיהם המצומצמים. כזה
היה הנשף, שחל באישון לילה, כאשר
עשרות זוגות צעירים, בעלי עמדות מפתח ב'
צמרת הצבא, המשטרה ומוסדות המדינה, מיל'
או את אולם עדן-בר, רמת-גן (ראה תמונות).
עורכתו, אלה שאג, אשת מהנדס, נחוגה ב'
תחפושת כחול-שחורה, חידשה בכך מסורת
משפחתית, בה החלה אמה, אהובה פוחובסקי,
ממיסדות תל-אביב.

כאשר ערכה לראשונה לפני כ-25 שנים,
נשפית פורים במרתף תל-אביבי, הזמינה
אליה קבוצה בת ארבעים ידידים מייסדי-עיר,
"קראה לה בשם "עודף מרץ". משך 18 שנה
הפך "עודף מרץ" לפופולרי בנשפי פורים
של החברה התל-אביבית הוותיקה. ומשנת
וספו, מדי שנה, חוגגים חדשים 40 הרצ'
שונים, נודד "עודף מרץ", מבית-קפה קטן
לגדול יותר, עד אשר לבסוף הגיע אל אולמות
מלון ריג, שהוכנו לקליטת 400 מוזמנים.
בשנות מלחמת העולם ניצלה אהובה פוחוב'
סקי את נשפיה למטרה: אילצה את אורחיה
לתרום כספים וספרים לאנשי החטיבה היהוד'
דית הלוחמת. אך, לאחר שנפל בנה תיאודור,
בקרבות מלחמת העצמאות, הפסיקה את
עריכתם.

בעיטה בפרצוף. בשנה שעברה הגיעה
בתה אלה למסקנה ש"החיים חייבים להמשך",
נתקלה בהתנגדות אמה (להמשך מסורת הנש'
פים) שאסרה עליה את השימוש בשם "עודף
מרץ". אלה, שחשבה שקצת ריסון לא יזיק,
שלחה הומנות צבעוניות, הדפיסה עליהן שם
הדש: "מרץ בלי עודף" ופזמון היתולי בן
28 חרוונים:

מעיי עם בטן. הגננת עליזה החפשה לאשתו של תורכי, לגמה כוסיות מספר, החליטה
לעשות שמח וצעקה: "הצילו, המעי העיוור!" מיד נמצא מנתח מושלם כמעט (החסרון:
דיפלומה). בעל סכין שחיטה שבא לעזרתה, התגוננה: "הוא יוציא לי את המעי עם הבטן!"

הצהרים. כבכל חופש מלימודים, ביקשו הורי
ילדי הגנים ותלמידי בתי-הספר שעשועו חג
מתאים לבניהם.

ברוב בתי-הקולנוע רוסנה התפרצות הצה'
לה הספונטנית של הילדים עלידי שוטרים
מן האולם "נסיכים", "שודדים", "ליצנים"
ו"אחיות-רחמניות". בקולנוע אופיר טען אחד
ממנהליו שהשימוש בקפצונים, מקלות זיקר'
קין ופקקים, מסכן את שלום מבקריה, הוא
הביא שוטר להוציא ילד חבוש מגבעת שחר'
רה, ענוב עיניה אדומה מושחלת בקופסת גפ'
רורים, מאולם הקולנוע. טען הילד: "היום
פורים, מותר להשתגע". אך השוטר, שמילא
את חובתו, הריק את כיסי הילד מצעצועי
החג, גער בו.

אבל למרות כל זה הופו האולם האפל בר'
קיסות-זיקוקין שחלפו בו מדי פעם, בפקקים
שנמעכו בסוליות הנעלים, השמיעו קולות
נפק, הזכירו לרבים שלא יום רגיל היום,
הביאו אחרים להתרגשות: דוברת אידיש
קשישה, מכורבלת במעיל פרוחה, זילגה בין
כסאות האולם אחר תופס-אקדת, זריז-הדק.
נער בתלבושת תליין דלק אחריה, הגיף עליה
גרזן גדול מצופה גייר כסף מבהוק. צעקה
האשה: "חילדע חייטס, סבר'ס".
פראים שכאלה. בפינה אחרת של ה-

(המשך מעמוד 7)

המן אפיות בדבש ומלאות גרגירי פרג מ'
תקתק, אשר נאכלו כמצווה בשנים קודמות,
נעלמו כמעט מחלונות הראווה, מסירי המאפה
של עקרות הבית.

מותר להשתגע. אך פה ושם בלטו
נקודות-אור באוירת החג העגומה. ברחוב
אלנבי, ליד כיכר מגן-דוד, צעדו שני זוגות
תלמידי בתי-ספר, לבושים בגדי אכרים, פני'
הם מרוחים רגבי עפר רטובים, נשאו בורודי'
תיהם סנאים גדושי ביצים וירקות טריים.
מאחוריהם אילצו ארבעה "שודדים" מוויינים
את העוברים ושבים "לקנות את תנובת אד'
מתם". המחיר: חצי לירה הביצה. "מה תע'
שו עם הכסף?" שאל את השודדים זקן מ'
מושקף. "קנה מסכות לילדי המעברות",
היתה התשובה. האיש הוציא שלוש לירות,
קיבל שש ביצים. אחר התחרט, החזיר שלוש
ביצים לטגא, סירב עודף.

אכובה מרה לילדים היו תכניות בתי-הקול'
נוע העירוניים. בכלום הוצגו סרטים שיגר'
תיים, מנהליהם התעלמו מן החג לחלוטין.
היחיד שציין אותו, בכותרת בולטת על מר'
דעתו, היה קולנוע תמר: "לכבוד פורים
שבוע שביעי...". המוצג: סרט עצוב על
משתוקים. למרות זה הודנבו תורים ארוכים
ליד קופות בתי-הקולנוע, בהצגות של אחר-

וורקה. יוסף סטאלין סטה הפעם מהתנודותו משתייה, הריק בקבוק וזדקק, הודיע בקול קומיפורמי: "הנשים המערביות הן רזות מדי!"

מישמיש. הסוכן התלאביבי שהפך והקבלן שהפך למהרניה עלי זאן בישובו אל השולחן העגול, חתכו את מפת מדינת ישראל לשלושה חלקים, התחלקו בנתחים (תוך כדי מריבות אינסופיות), אמר מדיין צופים ישראלי, בהכותו במקלו על השולחן: "בוקרה פיל מישמיש!"

חזירה. המהנדס מונייה שאג חשק במנהל נמל תלאביבי יצחק צייזיק, החישוב על ברכיו וגילה לו את אהבתו. אחר שהתעלס, הסתיק יצחק, עלב במונייה: "יפתי שלי, הלא את שמנה כחזירה?"

אחר משפט בורות נאלץ המתחך הנתניתי לדין, כיוון שסבר כי מנהל מחלקת ניירות הערך החיפאי פעל בידעתם של הממונים עליו. למרבית אכזבתו הובא עוד בישיבה הראשונה של בית-משפט צו להפסקת הפעולות המשפטיות נגד המנהלים, וכל שנשאר לעשות לשופט השלום, יצחק כהן, היה להחליט באם נתן צוקר, פקיד הבנק, אשם או אינו אשם בגניבת החפץ שהופקד לשמירתו.

הארץ

המרשל גרציאנו נחר עתה, אמנם, כראש איגוד החילים המשוחררים (ידיעות אחרונות). מאיר סגל, עזרה ובצרון.

ליל מנוחה!

* * *

האוצר קבע את שער החליפין... ללילה הדולר (העולם הזה).

אמנון מרגלית, חיפה

זהירות! פרצה קוראת לגנב!

* * *

ד"ר גורלי הדגים לפני השופטים נשיות של כלב (דבר).

עליזה הולק, ירושלים

של כלבה, כמובן.

רביפאר בן 11 קארטס. לפתע נודקק גרוס לכמה אלפי לירות ב"מומונים כדי לסדר צניינים פרטיים דחופים. גרוס הביא את היהלום למתחך קליין שהביט בו למצוא בנק שילווה סכף תמורת היהלום וגם ישמור עליו. קליין פנה למנהל מחלקת ניירות הערך של בנק אלרון בחיפה, נתן צוקר, שהסכים לקבל את היהלום לפקדון משך שלושה שבועות, תמורת 4000 לירות, הבטיח לשומרו בכספת הבנק.

גרוס שב להונגריה וקליין התחיל סובל מנדודי שינה, כי בידיו לא היו אלפי הל"ר לרית לפדיית היהלום. לאחר התראות מספר הודיע צוקר כי הוא ימכור את היהלום אם בעליו לא יפדהו. קליין חשב זאת להלצה רעה, כי בינתיים נודע לו שגרוס נעצר עם הגיעו לבודפשט, ושפט ל-12 שנות מאסר בגלל אי-נאמנות פוליטית.

אולם ארגי גרוס, רעייתו של האסיר ה"פוליטי גרוס, ארזה את חפציה, נמלטה מעבר לגבול ושמה את פעמיה לאוסטרליה. בדרכה היא סרה לישראל, מסרה למתחך קליין 5000 לירות (ההלוואה בתוספת הרבית), ביקשה ממנו לפדות את היהלום. אך בינתיים נמכר היהלום וגברת גרוס תבעה מקליין לפצותה

על ברו חדר האמבטיה. גיסתה מרים החליטה אותו רגע שעליה לכבס, העמידה גיגית על כיור האמבטיה והורידה את הדלי שהפי ריע למלאכתה.

מרים לא הספיקה להכנס לחדרה לקחת את כבסיה כשדוררה אצה לחדר-האמבטיה, החזירה את הדלי לברז. מרים שבה, הורידה, כמובן, את הדלי ארצה. סיפול זה בדלי חזר פעמים מספר עד שלבסוף נפגשו שתי הגי"סות בחדר-האמבטיה, התחילו מכות אחת את רעותה.

דוררה נלחמה כלביאה, אך מרים לא התחשבה במצבה, בעטה בכטנה. היה זה ה"מאבק. דוררה צנחה על-הרצפה קרובה להתלפפות.

אותה הכתובת. התכתשות הגיסות הגיעה לבית-המשפט כשמרים ודוררה יושבות, זו אחרי זו, על ספסל הנאשמים, בשני משפטים נפרדים, מואשמות בתקיפת אדם. השופט קנס את מרים ב-25 לירות, חיובה להתנהגות טובה.

הגיסות הופיעו בלוויית בעליהן, חתמו על כתב הערבות. לאחר פעולה זאת עזבו שני הזוגות את בית-המשפט בנפרד כשכל זוג מכוון את צעדיו, בדרך אחרת, אל אותה הכתובת: רחוב הירדן 5.

תיירות

לא דוגמות שיגרתיות

אניית תיירים מפוארת נכנסה עם דמדומי בוקר לנמל חיפה, עגנה ליד שובר הגלים עם צפירתה האחרונה של ספינת הגור. התיירים חובשי כובעי הקש האמריקאים ירדו בכבש האניה אל הסירה שהביאתם אל החוף, במהרה צלם כל דבר שנראה להם מעניין וראוי לתפוס מקום באוסף צילומיהם הבינלאומי. התיירים החליטו לקנות מזכרות מארץ הקודש, נרתעו מהמחירים הגבוהים. התוצאה: שוק התיירים שאורגן על ידי יוצאי נחל כשלוך.

כל זה אירע לפני שנה. השבוע נפתח מפעל דומה, אך רבי-שינויים. בבלוט אניית המלור-גרים אינדפוננס בת 30 אלף הטונות עשרות תיירים שמיהרו לחוף מצאו בכניסה לאולם הנוסעים שולחן גדוש מזכרות וולי מחיר. השינוי בא אחר שחברי הקואופרטיב של 35 נכסי מלחמת השחרור, צידה, המנהל מוגר נים וקיסקים בכל מרכזי התחבורה בארץ, החליט לקחת את העניין לידיו, דאג לכך שיקבל את השטח שלפני הכניסה לאולם הנוסעים כדי שאנשיו יעמדו בפתח הכניסה גלויים לזרם התיירים תאביה-מזכרות. אולם הצלחתה הגדולה של צידה נבעה מכך, שהשכילה להתקשר עם תעשייני יצוא, לרכוש חפצי נוי רבי איכות, המושכים את עין התיירים, לא מילא אותן בדוגמות שיגרתיות.

משפט

גילגולו של יהלום

זה חדשים שיעקב קליין, איש נתניה, נמצע באורח קנאי מבוא במגע עם דוברי הונגריה. כי צרותיו החלו כאשר נפגש לפני שנה עם דובר הונגרי אחד, אדלברט גרוס, שליח מסחרי של ממשלת הרפובליקה ההונגרית העממית שהיה גם בדרך אגב בעלו של יהלום

כבישים וכלה בכחירת מועצות מקומיות. מציע אלוף-משנה עצמון בתכניתו, שב"כיונה הכללי אינה שונה משנת השרות ה"טורמדינתי: מדי שנה יעברו התלמידים ל"איזור אחר, דרומי יותר, וכך, כשיגיעו עם סוף השביעית לערבה יהיו מנוסים בעיצוד סוגי הקרקע השונים, יכירו את הארץ הכ"רה ראשונית.

תועלתם של התלמידים: יצירת החי"ע שיר ומחנך. תועלתה של המדינה (מלבד שיפור רמת-חינוך התלמידים): תסכון סכומי כסף עצומים שהיו צריכים להשתלם כשכר העובדים במפעלי הפיתוח באזורים השוממיים.

רכי חיים

אח. אחות ושתי גיסות

שנים רבות התגוררי מרכי אנגל ורחל קורצמן בביתם התלאביבי תוך הבנה הדדית חסרת מריבות משפחתיות, כיאה לאח ואחות. הם חיו בשלום ומסירות בדירות שונות שב"אותו הבניין, כל אחד עם משפחתו הוא, עד אשר ביום בהיר אחד עברה חתול שחורה בין האח ואחות. הסיבה לריב: אמם הוקנה נפטרה, הורישה לשניהם עיזבון משותף ב"צורת מגרש אשר חלקו של מרכי בו היה ששים מטרים מרובעים שערכם עלה ל-300 לירות.

מרכי גילה לאחותו את כוונותיו ה"עצמאיות לשימוש בחלקו בחלקה, אשר לשם כך היה עליה לחתום על הסכמה בכתב ב"משרד רישום-הקרקעות. בנקודה זו נגררו האח ואחות למערבולת ממושכת של מריבות, תיגרות וסיכסוכים שנבעו מכך שרחל סירבה לחתום על ההסכמה לבתר את החלקה המשפחתית האחרת.

באחד הימים קיבל הסיכסוך אופי של תקיפה מזוינת, לאחר שרחל סירבה בפעם המ"אה ואחת להענות לדרישת אחיה.

היא עמדה כמנהגה במטבת, בישלה את ארוחת הצהרים, וכשניכנס אליה מרכי הפנתה אליו את גבה, המשיכה בעיסוקה. אחיה תפס סכין מטבת שהיתה מונחת על ה"שולחן, הגיפה על אחותו ודקרה בשכמה ה"שמאלית דקרה עמוקה שנקבה בבשר והגיעה עד לעצם המגינה על הריאה השמאלית.

אני סולחת לאחי. בתחנת המשטרה הצטער מרכי, הודיע: "לא רציתי להרוג את אחותי, רק להפחידה!" רחל נכנסה לרות ה"התפיסות, הודיעה לשופט שקנס את מרכי ב-150 לירות: "אדוני השופט, אני סולחת לאחי על הכל."

פחות פייסני היה מצב הרוח בין האחים דוד ומיכאל חריף שנשא נשים והחליטו שלנוכח מצוקת הדירות תגורנה שתי המש"פחות הצעירות בדירה אחת ברחוב הירדן 5, תלאביב. בשבועות הראשונים חיו שתי המשפחות בשלום, אך חיש מהר נתאכזבו אחת מרעותה והחיבה ההדדית הפכה לשנאה. דוד ומיכאל לא סבלו במיוחד מהרעת ה"יחסים כי כל היום נמצאו במקום עיבודתם. אך נשותיהם, מרים אשת מיכאל ודבורה אשת דוד, השניאו עצמן אחת על השנייה במידה כזאת עד כי נמצעו להפגש בפרוודור הדירה.

באחד הימים השיגה דוררה, שהיתה הרה, דג חי ונשאה אותו בשמחה רבה לביתה. היא הטילה את הדג לחוך דלי מים, אותו תלחה

אופנועים

העיקר שזה משהו טוב

כאשר הוחל השנה בארגון תחרות האופנועים על גביע שוועליי-שמשון התעוררה בע"י יהודה ענן, איש האופנועים הוותיק שהיה אחראי לארגון הטכני של התחרות הקודמת החליט כי השנה לא ימלא תפקיד זה - הוא רצה להשתתף בתחרות כמתחרה. אז הופיע במקומו אחר, איש אופנועים לא פחות ותיק והודיע: "אני מוכן לקבל את העניין על עצמי!" הית זה שלמה בסי ברודה, בעל מוסך לאופנועים ותיק ברכיבה עוד בהיותו נער בפולין מולדתו. את אופנועו הראשון קיבל כמתנה מהוריו בהגיעו לגיל בר מצוה. מאז עברו עליו גלגולים רבים; הוא השתתף בתחרויות רבות, נסע אלפי קילומטרים על אופנועים. בשנת 1944 עלה ארצה והקים את מוסכו. עם פרוץ המלחמה התגייס, שירת כמכונאי ביחידה צבאית. לאחר התסיסה שהוכנסה לספורט האופנועים על ידי מרוץ שוועליי-שמשון הראשון, היה אחד ממארגני מועדון האופנועים הישראלי, השיג מקום שני בתואר שנערך בי חיפה לפני שלושה חודשים. "אצלי", הוא אומר, "לא קובע איזה מקום אני תופס. ה"עיקר שזה משהו טוב הקשור עם אופנועים. זה נותן לי סיפוק מלא - אם אני מארגן, מתחרה או זוכה!"

אוניברסיטה

חיים בקרקעית הבריכה

הראשונים שהכירו בשבוע ספורט היו מר צי האוניברסיטה: "מה קרה?" שאל המרצה לרפואה משפטית שעה שאולם רטיסבון התרוקן. אותה שאלה נשאלה גם בעשרות אולמות טרה-סנטה. התשובה: טניס שולחן. בית-הספר ברחביה המה מסטודנטים שעה שהמשפטן דניאל אהרון הוכיח לחימאי יאיר רוטמן כי מוטב לו לעסוק במבחנות ובחרי מיכלים וניצחו במשחק הגמר.

למחרת פתחו הסטודנטים בשחייה, הופיעו בבריכת ימקא בבגדיים שקל היה להכיר בהם שכבר זמן רב לא באו לידי שימוש. גם במים הוכיחו המשפטנים את יכולתם, אם כי לא עליונות, והמשפטן קלמן גרובנר עבר

שלמה בסי-ברודה סופר

ראשון 100 מטר חתירה (1:21 דקות) ו-60 מטר חזה (53 שניות). אחר המציאו הסטר-דנטים ענף חדש: שחייה מתחת לפני המים ואלכסנדר דיבון הצליח לחיות בקרקעית הבריכה משך 51 מטרי שחייה.

רעיון חדש. אחר שתחרות הכדורגל לא ענינה במיוחד ונבחרות קולטות המשפטים והרוח נפרדו בתיקו (1:1), התיצבו האתלטים לתוצאות הראשונות בריצת 100 מטר (12:2 שניות) ובקפיצה לרוחב (5:69 מטר). מלבד אתלטיקה תחרו הסטודנטים בכדורעף וב"התאגרפות (עם מתאגרפי ימקא והפועל). ה"פיעו בריקודים ואגרו את כוחם למרוץ המסורתי, טיורץ הבריכה.

בניגוד לשנה שעברה תחרו הפעם 15 סטר-דנטים במקום ששה ועם הזינוק התבלט איש מדעיהמזרח עמרם טוב, 22, גבהיקומה ומ"מושקה שהגיע חצי שנייה בלבד אחר מאמנר-חברו רביסרן עדין טיילהבר.

סיכומם של הסטודנטים: שבוע ספורט היה נאה וכדאי לחזור עליו. התורה הראשונה: הששי למאי, בו תערכנה תחרויות נגד הסכניון החיפאי באתלטיקה, כדורסל, כדורעף, כדורגל, שחייה, ריקודים המוניים וקליעה. אך המקצוע האחרון קשור ברעיון חדש שצץ בראש של ועדת הספורט האוניברסיטאית: מלחמת שלוש מודרנית - מרוץ מכשולים למרחק 3000 מטר על מגרש ימקא חתוך לעלות מים, קליעה למטרה ושח"יית 300 מטר.

כדורסל

במקום ועליים. סרט

המשלוח שהגיע למרכז הפועל כלל המון דברים: ועלי התעמלות אמריקאים גבוהים, תלבושות ברגזוניות, מגיני ברך לכדורסל-נים. היה זה פרי הענקתו של הבוס היהודי המחייך של הכושים מהרלט גלוב סטורט, רובי ספירשטיין, שהתפעל משחקי הכדור-סל הישראליים.

קבוצות הפועל ששמעו על המשלוח קפצו על המציאה במהירות רבה אך הסכימו להע"ביר את התלבושות לאנשי הכשרת מעיין ברוך, כיוון שהיה בניהם נימוק מכריע: בכך ימצאו יותר חן בעיני חברותיהם.

המשלוח האמריקאי הפועל עורר את קנ"את המכבי שרצתה גם כן משהו בנוסח אמ"ריקה. אך מאמצייה להשיג משלוח דומה לא הוכתרו בהצלחה מרובה, אולם או באה שג"רירות ארצות-הברית בישראל לעורה בצורה מקורית: היא הגישה שי למכבי - סרטי קולנוע המדגימים על הבד כיצד יש להתאמן ומה על השחקנים לעשות בכדורסל החדוש.

כדורגל

זכות לכך

"החיפאים או התל-אביבים?" שאלו אלפי הצופים שבאו לאיצטד המכביה התל-אביבי על מנת לחזות בהתמודדות השלישית של הפועל תל-אביב והפועל חיפה במשחק רבע-הגמר לגביע. אחר ששני המפגשים הקודמים נסתיימו בתיקו (0:0, 1:1) הפך המפגש נקר-דת המוקד הומניט של הכדורגל.

אולם המשחק שיעמם את קהל הצופים ור"מת המאבק על המגרש לא התאימה לשת"קבוצות הליגה הראשונה. ניחם אחד הצופים, עם שריקתו של השופט לטיום המחצית המ"אופסת: "חכו, עוד יהיה שמח במחצית השנייה!"

נחושו של הצופה התאמת: השחקנים המ"חוממים לא עמדו ביצר המכות וכאשר הקהל התחיל רוגז הראו שהם אינם גבהלים. שני השוערים של משה רסקין וחיים גלזר התל-אביביים העלו את חמת החיפאים ובדקה השלושים למחצית השנייה שכבו רסקין ה"תל-אביבי וגוימן החיפאי על הארץ והחלו בועטים איש ברעהו.

השופט ישמסקי ביש-המול, שגורלו לשפוט תמיד במשחקים המועדים לפורענות, ראה רק את בעיטת רסקין, פקד עליו לעזוב את המגרש. התל-אביבי התנגד ואז פרצו הסדר-נים למגרש והתחילו לעשות בו שמות.

לאחר דקות מספר של מכות בשפע, מה"לומות בסיטונות וקללות למכביר ניסה ישמ"סקי לחדש את המשחק בלי שהחיפאים יסכי"זו לכך. התוצאה: המגרש הפך זירת התאג"רפות וכל בעל אגרופים ראה חובה לעצמו להרביץ ולהכות. השחקן התל-אביבי הבלוני די אדמונד שמואלביץ נפצע ואפילו מאמנה השקט של הפועל תל-אביב, צבי (דוקטור) ארליך, סגן מהלומות. תוצאת המשנה: ה"שופט גואש, פסק 3:0 לזכות הפועל תל-אביב.

Table with 5 columns: שבת הליגה הראשונה, כדורגל, קבוצות, מרחק, יחס נקודות. Rows include מכבי ת"א, ביתר ת"א, הפועל פ"ת, מכבי רחובות, מכבי פ"ת, הפועל חיפה.

סרטים

מעבר התהילה

מעבר התהילה הוא סרט על רקע האקדמי יה הצבאית הראשונה במעלה בארצות-הברית, וסט פוינט במדינת ניו-יורק, ועל חוקי הכבוד והנהוגים בה, האוסרים על ה"תלמידים לשקר, לעבור על חוקי המשמעת, לרמות בעת הבחינות ומחייבים כל תלמיד היודע על סטייה של תלמיד אחר, להודיע על כך לוועדת הכבוד."

כאשר פרח-הקצונה רוקי גילמן (אלן לר), תלמיד למופת, מי שהיה סרן במלחמת הער"לם השנייה, גורם לגרושיו של תלמיד אחר,

אלן לר (מעבר התהילה) ספקות

מתברר בוועדת החקירה עברו של רוקי, עמד"חו השלילית בתחילה לגבי האקדמיה וכיצד הפך להיות תומך נלהב בה ובשיטות הנהג"רות בה. מעבר התהילה הוא, איפוא, סרט פרו-וסט פוינט. אכן, האמונים, המסדרים, התלבושות הסגנוניות, הרקע שצולם במקום כל אלה יש בהם עניין ודוקומנטארי, ברם, הצד הדרמטי בסרט: תסביך אשמה הרובץ על מצפוננו של פרח-הקצונה לר גורם לו שנים של סבל, אך העובדה שהוא משתחרר ממנו בקלות מפתיעה במטרים האחרונים של הסרט, מפחיתה מן ההתעניינות. האשמה בכך נעוצה פחות בסרט, שאינו, אמנם מן המזוה"רים, אך אינו משעמם, יותר במשחקו של אלן לר בעל תסביך האשמה הסבור כפי ה"נראה, שאת שאי ההבועה הדרמטית אפשר לה"שיג אך ורק בעזרת פנים קפואים ומחוסרי הבעה לחלוטין.

פניני הצארי

קבוצה של שחקנים רעבים ללחם מכינים הצגת-כמה בכדורגל של ניו-יורק. את תא"בונם שובר הרפו מארקס האילם, הגונב שבילים מזונות מחנויות מכולת. באחת מ"קופסות הסרדינים הגנובות מצויים יהלומי רומאנוף המפורסמים שהפושעת הבינלאומית מאדם אגיליצי (אילונה מאסי) וכנופיהתה הבריחה לאמריקה. היא חוטפת את הרפו, מענה אותו, אולם, הוא כמובן, אינו מרבר, כאשר מגלה אגיליצי שהיהלומים נמצאים אישם בתיאטרון, היא נאותה להשקיץ כסף בהצגה. על מנת שתהא לה עילה להמצא מאחורי הקלעים. כאן מסתבכים בחפוש היה"לומים גם הבלש הפרטי סם גרונוין (גראו צ'ו מארקס), מגי (ורה אלן) הנערה שהרפו מעורב עמה וענק יהלומים מוויף שהוא הע"תק מדוייק מן האמת.

האחים מארקס הם, ללא ספק, מן הקור"מיקאים הגדולים של הסרט, אולם חלק ניכר מהצלחתם נעוץ בעצם היותם שלישייה."

בשנה שעברה גילה ברבים פרח-קצונה בווסט-פוינט שחוקי הכבוד היו נרמסים בשי"טתיות על-ידי עשרות אחדות של תלמידים. חברי קבוצת הכדורגל של בית-הספר, שלא נותר להם זמן רב ללימודים, היו מרמים בבחינות. התוצאה: גרושים המוניים מן האקדמיה.

מחמסת האחים מארקס רק שלושה עודם מופיעים על הבמה, הבד והסליביות. גאמו, שנטש את החמישיה (שהיתה מופיעה בצוותא על במת מיוזיק הול) בעת מלחמת העולם הראשונה, הוא עתה סוכנם של אחיו;

בפניני הצאר הכוכב האמתי הוא רק אחד האחים, הארפו (שגם חיבר את עלילת הסרט), בעוד שגראוצ'ו, המשפם ומהיר-הלשון וצי"ק, קל האצבעות, מופיעים רק בסופו. האר"פו לבדו, למרות כשרונו הניכר אינו מסוגל לשאת את מעמסת הסרט על כתפיו בלבד, והוא נופל, איפוא, מן הקומדיות הקודמות של האחים, למרות תמונת רדיפה ארוכה ומוצלחת בין אורות הניאון על גג התיאטר"רון.

סטלה

יותר מכל גזע אחר בעולם, מסוגלים האנ"גלו-סאכסים לראות את הצד המנוחך שבממות, ביחוד במות של אלמות. כמו, למשל, בסרט

של הבמאי-התסריטאי האמריקאי קלוד ביי"ניון, סטלה.

כאשר קארל גריינגר (דוד וויין) גורם בשוגג למותו של הדוד השנוא ג'ו, בעת פיקניק משפחתי, מחליטים כל הנוכחים, בני המשפחה הכבודה והסובבת, להמנע משערו"ריות, לקבור בצנעה את גויתו של הקרובן, ברם, לאחר זמן נודע שהדוד ג'ו היה מבוג"טח בסכום כסף גדול ומתחיל ציד רבתי אחר גויות, בו מעורבים בריימינג מגוונים, שאין ביניהם ובין הדוד כל קשר.

כוכבו של הסרט הוא השחקן דוד (בלצלע אדם נבראה) וויין, המספק את מרבית הקטעים המבחינים. אולם חברת ההפקה פוקס-המאה העשרים סברה אחרת, הכניסה לסרט עלילת אהבה, משולש נצחי משעמם שצלעותיו הן אן שרידן, ויקטור מיצ'ור, ליף אריקסון. מהילה זו של המבדח והרומנטי, עולה בהר"ב פחות יפה מאשר מהילתו של המבדח ועולם הרפאים.

ישנה ארץ ושירתה אהבה

ישנה ארץ ושירתה אהבה כולל את כל הסמנים הבדוקים, המנוסים והשיגורתיים של סרטי אסתר וייליאמס, בצרוף תמונת-חלום מעניינת אחת, בה חוצה עלמת-המים חולי"אמט את השמים בשחייה. העלילה הממלאה את החללים בין המספרים המוסיקליים וה"מימיים, מספרת על הרפתקאותיהם של המר"רה לשעבר האחר (אני אוקלי) קיל, המגיע מארצות-הברית לאי טאהיטי כדי לרשת רכוש שהותיר לו דודו בצוואה, ונערה מקומית בעלת גוף (וייליאמס, כמובן). הזמר קיל הוא נעים קול, שר ומשחק בטבעיות ראויה לש"בה, והסרט בכללו, שצולם בצבעים נאים, איך-על-יפ שהוא משרך את דרכו על הבד"באיטיות ניכרת, הוא פשוט ונעים למדי, ביחוד בעיני אלה האוהבים שעשועים מעיין אלה.

בקצרה

עולמות מתנששים. סוף העולם ב"שלא צבעים.

אבא הפך סכא. המשך ישר והגיו"ני (בייחוד מבחינה ביולוגית) לאבא משיא את בתו. ספנסר טרייסי.

נערת החלומות. מה קורה כאשר נערה מתחייבת להגיד "לא" לכל דבר, עשרים וארבע שעות רצופות? סרט מוסיקאלי דר"ריס דיי גיין גלסון.

זפר, פרש לחלוטין מן הבמה, הפך תעשיי"ן, מיצר חלקי מוטוס.

אירופה

נוסח בשביל זאבים

השחר עולה! אמר דין אציסון בהתלהבות, כשיצא מועידת ארגון האמנה האנטי-לנסית בליסבון שטופת השמש (שקבוצה נאסרו לפני כן כדי להבהיר את האווירה). אולם לאנשים פחות אופטימיים נראה שחר זה כלילה צונן למדי. ובלילה זה התהלך השדר האפור של מחנה הריכוז הנאצי.

גרמנים וצרפתים שקולים בדעתם סברו ש'מול הסיוט של פלישה סובייטית מוטב לשכוח את הסיוט של צלב הקרס. הם האמינו שיש ל'חדש את הצבא הגרמני, ליצור שותפות צרפתית-גרמנית לקראת הבאות. אולם קשה היה לגרש את הסיוט שהשאיר אחריו שרידים

קורט שומאכר ומזכירתו דמוג'נה...

אין צורך בדמיון רב כדי להזכר בדמוג'נה גרמני אחר, בעל שערות הנופלות על המצח ושפמפם צ'פליני.

כשהודיע ראש הממשלה אדינאור שהסכים להקמת דיכיונות גרמניות שתהיינה חלק מצבא אירופי מיוחד, הקים שומאכר צעקה עצומה. אנשיו הפגינו ברחובות, ערכו התנגשויות עם המשטרה. אמר שומאכר: בוגד כל גרמני המסכים להצטרף לצבא זה כל עוד אין ריבונות לגרמניה, כל עוד קציניו המפורסמים ביותר חבושים בבית-הסוהר וייצור כלי נשק כבדים אסור למדינה. הגנתו הקלה שה של אדינאור לא היעילה לו: ברוב דעות הכריח אותו הפרלמנט לקבל את תנאיו של שומאכר, השוכב חולה וזקוק לניתוח, להתנות את חידוש הצבא הגרמני בקבלת התנאים.

אני עומד למות! אותה שעה נערך מחזה דומה מאד בפרלמנט הצרפתי. שר ה' חוץ רוברט שומאן (בממשלה הקודמת, וגם בממשלה החדשה שהוקמה בינתיים) קם להצדיק את א. הקמת הצבא הגרמני. מיד קמה צעקה גדולה כמעט מכל הצדדים. צעקה זו פינתה את מקומה לדממה דקה כשהובל לדוכן הנואמים אדם מכוסה צלקות ונכה, בעל מכת שירי עזר לקשי שמיצה על שני אוזניו, ש' צלע על שני מקלות. האיש בלע כמה פלול'יות, החזיק את עצמו בדוכן ואמר כמה משפטים שהעלו דמעות גם בעיני הפוליטיקאים הציניים. כי גורג' הייארד היה אסיר במחנה ריכוז נאצי, הפך בעל מום בידי מעניני הגרמנים.

אמר הייארד: במחנה הריכוז ראיתי את מיטב אנשי המחתרת מתים. נשבענו שאלה שיישארו בחיים לא ירשו לעולם שעוצמתה הצבאית של גרמניה תקום מחדש. שאלו את אלה שגורשו, את משפחותיהם של אותם אשר לא חזרו! שאלו את הצעירים שעזרו לנצח את גרמניה, גרמניה הנצחית! אני, אדוני השר, עומד למות. אני מת באשמת ה' צבא הגרמני. אני רוצה שבני ובני בני ישראל תו לצדם של אלה אשר הוציאו להורג את אביהם!

בדממה המעיקה ירד האיש מדוכן הנואמים. כל הצירים מאנשי דהגול ועד לקרמיניסטים, קמו על רגליהם וערכו לו תשורה סוערות. אפילו שומאן עצמו לחץ את ידי הנואם, כשעיניו זולגות דמעות. התוצאה: הפרלמנט התנה את הסכמתו לזיונה מחדש של גרמניה בשורה של תנאים שהיו בדיוק הפוכים מאלה של הפרלמנט הגרמני.

מאחורי הסערה בפרלמנט עמד אדם שאינו חבר בו: הגנרל ארוך הקומה, שארל דה גול. כמו שומאכר הגרמני מייצג הוא את הקיצוניות הלאומית, את מסורת השנאה ש' נוצרה באלף שנים של מלחמה גרמנית-צרפתית בלתי פוסקת. בקיצוניותו הלאומנית דוגל שארל דהגול אף בהתנגדות להשתלטות אמריקאית, לשעבוד ארצו לאינטרסים לא לה המשפילים את כבודו.

סיכויי הנוסחה. בליסבון נפגשו שומאן ואדינאור, ניסו תחת לחץ האמריקאים למצוא איזו נוסחה שתשביע את הזאבים דהגול ושומאכר מבלי לפגוע בכבש התמים של צבא גרמני חדש. הנוסחה נמצאה. אולם הנוסחה אינה משנה את המציאות, והיא הצטרף ל'זכות לאישור האסיפה הלאומית הפאריסאית ומועצת הברית של בון. הסיכויים היו קלר'שים.

אויים שובע נגד מין

טומאס רוברט מלטוס ניבא בשנת 1798 סוף שחרר לאנושות: האוכלוסיה העולמית תלך ותגדל בקצב גיאומטרי, ואילו כל המזון העולמי יגדל בקצב אטי הרבה יותר. התור צאה, לפי מלטוס: העולם כולו יגוע באחד הימים ברעב. ההצלה היחידה: מלחמות, מלחמות רועע, שיקטינו מדי פעם את מספר הפיות.

החודש קם יו"ר הנהלת ארגון המזון וה' חקלאות הבינלאומי, גילה תגלית חדשה: לא הריבוי הטבעי יוצר את הרעב, אלא להיפך, הרעב יוצר את הריבוי הטבעי. הרעב, ובעיקר הרעב החלקי של תזונה בלתי מספקת מתמדת, הורס את הכוח והרצון של האדם, אולם באותה שעה הוא מגביר את התאוה המינית והריבוי הטבעי שלו. קיים איפוא מעגל קסמים: רעב, בריאות לקויה, ייצור ירוד, דלות, ריבוי בקצב מטורף ושוב רעב.

אומר חוואה דהקאסטרו: יש לשבור את האחוזות הפיאודליות בעולם, לעודד שיתוף פיות חקלאיות. כתוצאה מכך יהיה לאנשים מזון די צרכם, ושוב לא יהיה עוד צורך לפתח מיבצעי הסברה מלאכותיים לצימצום הילודה (דוגמת המיבצע המתנהל זה כמה שנים ביאפאן). הכבד האנושי השבע יתיצב במערכה נגד התאוה המינית, יצמצם את הילודה המסוכנת.

ניו זילנד

פקס האנייה הטובעת

בעיירה הניו-זילנדית בירקנהד בת 261 ה' תושבים נערך מדי שנה טקס האנייה הטובעת. בנוכחותם של עשרות אלפי צופים שהת' כנסו על גדות אגם טרואהקה גם ב'5 לפב' רואר 1952 עלו אנשי הכפר על סיפון אניה אמיתית (אך מיושנת), הסתדרו עליו בסדר צבאי ובשורות מיושרות כשהם לבושים במדי חילי הוד מלכותה המלכה ויקטוריה.

מוסר כתב העולם הזה מניו-זילנד: כשם שהעיררה האוסטרית אובראמרגאו מעלה מדי שנה את מחזה צליבת ישו בהשתתפות כל תושבי הכפר כן העלו אנשי בירקנהד את פרשת אניית הצבא הבריטית בירקנהד שטבעה לפני 100 שנים: לקול תופים של מתופפים-ילדים התחילה האנייה טובעת מבלי שהעומדים על סיפונה יגיעו עפעף. הם עמדו חחורים ורועדים כשהמים הולכים וגואים סביבם. מתוך האנייה הורדה סירת-הצלה עליה רוכזו שבע נשים ושלושה-עשר ילדים. הסי' רה התרחקה לעבר החוף הבטוח שעה שה' מים החלו מגיעים לצווארי הגברים על סיפון האנייה שראשיהם בלבד עוד נראו. לקול הח' צוערות המותרעות בנשימתם האחרונה של המחצצים הועלה היוניון ג'אק (דגל הממל'כה הבריטית) לראש התורן והניונים לטבי' עה הריעו לקראתו בנשימתם האחרונה. המים גאו והאנייה טבעה.

אחר 87 שנים, בשנת. כי לפני מאה שנים, ב'25 לפברואר 1852, בוצע מעשה גבורה עילאי כאשר טבעה אניית הצבא הבריטית בירקנהד כשיחד עמה ירדו למצולות

מתוך סיבה גופנית: כבד שאינו ניזון די-צרכו חדל מהחליש את הפעילות המינית בתוך הגוף.

454 איש. אותה שנה ניהלה בריטניה מלחמה נגד שבטי זולו הדרום-אפריקאים ובירקנהד נשלחה לאפריקה כשהיא נושאת 700 חיילים כתגבורת. אחר שהורדו חיילים מספר לאחת מתחנות החוף, ביכר הקברניט לנהוט את ה' ספינה במקביל לחוף על מנת להרוויח זמן אך העלה אותה לרוע מזלו ומול אנשי האני' יח על שרטון.

עם שבר האנייה הריעו החצוצרות את תרועת האזעקה ושעה שהספנים חשו להפעיל את המשאבות והורידו את סירת ההצלה היחידה נסתדרו החיילים בריבועיות, פלוגה, פלוגה, על הסיפון לקול תיפוף הקרב של המתופפים בני ה'14.

שבע נשים ושלושה עשר ילדים הושמו בסירה הקטנה ואך הרחיקה הסירה כמה

גנרל שארל דה-גול...מן הצד

מאות מטרים נשברה בירקנהד לשתיים כש' החיילים עומדים במסדרם כיוון שקציניהם פקדו עליהם לא לקפוץ למים ולנסות להגיע לסירת ההצלה היחידה שהיתה עלולה להת' הפך ולהביא כלייה על הנשים והילדים.

כשהגיעו המים עד צואר ניתנה פקודת 'פור!'. 184 חיילים הצליחו להגיע לחוף לעומת 454 שטבעו. ואותה שנה נוסד 'שוב חחד בירוקנהד שנקרא על שם אניית הגבור' רים ושקבל על עצמו להעלות מדי שנה את זכרה של פרשת הגבורה. 87 שנים לאחר מכן חזר אחד מילידי בירקנהד, הקברניט פרש, מפקד נושאת המטוסים קורייגוס. על מעשה הגבורה של נותני השם לעיירתו: כשהוטבעה אנייתו עלידי צוללת גרמנית באוקטובר 1939 נתאספו הקברניט ומלחיו על סיפון האנייה ובראותם כי אבדה תקוותם ירדו למצולות יחד עם אנייתם בהריעם ל' יוניון ג'אק המתנופף ברמה.

לא מגיעה לונשף

נות מבארים העורכים בשלוש לשונות (עב' רית, אנגלית וצרפתית) באר היטב כי גורלה של אומה תלוי בהמשך הדורות (קרי: בהצ' לתת ילדיה).

בהתחשב עם המתגלה מעל 144 עמודי הת- מונות המראים את חינוכו, טיפוהו והכש' רתו של הדור הצעיר (ילדי הארץ והעולה) אין לאומה הישראלית חשש רב לעתידה. גור' רלה עומד במבחן והצברים וילדי העולים בעלי זיו הנעורים הנחפס בעדשת המצלמה מוודאים את קיום פסוק התהילים, סימנת האלבוים: מפי עוללים ויונקים יסדת עזו.

נאות במיוחד הן תמונות פסיפט מתעמלים צהורייבגו באיטוד תל-אביב; התינוק ה' יונק ברעבתנות משד אמו התמיניה, עולה מרדב הקסמים, היושבת על מסלול שדה ה' תעופה לוד, אליו הגיעה דקות מספר קודם לכן; קרב כדורישלג, היורד לעתים כה נדירות, בין נערים ירושלמים וטור העולים למסדה המתפלל בין רכסי יהודה.

(ילדי ישראל 144 ע') — לעם (5.250 ל-י')

ת' א ט ר ו ן

לשעשע את המשעשע

רוח היתולית קלה נשבה על במת הבימה בהצגת הבכורה של אילוף הסוררת לשכספירי, פיזורה במטה קסמים את שכבות האבק שרבי צו על שנות השלשונות הרצופים של התיאטר' רון. הקוסם היה הבמאי האנגלי יוליוס (אלום ליל קיי) גלגר שניצח על להקה בת 25 שחקנים והוכיח שמה שחסר להבימה הוא איש במה לו נהירים פינותיה.

27 תפקידי המחזה זימנו לרוב צעיריו ושחקניו והתיקים של התיאטרון תפקידים אשר הותאמו לכשרם במידה שאפשרה ל' במאי הפקת מכסמיום של יכולת, ולעתים שלמות, שההיגיה את צופי הצגת הבכורה של המחזה אשר זה מכבר הורגלו לבחירת שחקנים שהיתה הסרת התאמה למציאות תפקידים, אלא נבעה מזכויות של חזק ב' קואופרטיב התיאטרון.

מחזה בתוך מחזה. בהשתכר כריס' טופר סלאי (אהרון מסקין), פחה איש פדואה (איטליה), ונמצא רדום על-ידי ציידים אצי לים החוזרים מן הצייד בפתח בית-המרזוח, נוצר שעשוע עבזר הציידים: הלורד (שמואל רודנסקי) מלביש את הפחה המבוסס בגדי לורד, משכנע אותו שהזה משך 15 שנה סיטי עוני, ושלמעשה אינו אלא לורד אציל, מושיב אותו על מרפסת ארמונו ושוכר לה' קת שחקנים לשעשע בה את משעשעו, וכך מוצג מחזה בתוך מחזה.

לסוחר העשיר בפטיסטה (חיים אמיתי) שתי בנות, ביאקה (לאה קנוט) וכה כחמה, "חמה ונחת", וקתרניה (עדה טל) מרשעת, סוררת ופורקת עול. בפטיסטה מוכן לתת מחצית הונו לאיש שיעלית לאלף את קתרניה הסוררת ולהביאה למצב בו תסכים לשאת איש אך הוא משיב את פני מחזרי ביאקה הצעירה ריקם. הסכרו שעל הבת הבכירה להנשא ראשונה, מביא את מחזריה העשירים של הבת הצעירה ומשרתיהם לטיכוס עצה למציאת חתן לקתרניה.

כאשר פטרוקיו (שמעון פינקל) אציל ורונה המבכש לאות אשה בעלת רכוש ותהיה סוררת כאוות נפש גביע לעיר, רכוש בשל התבשיל. פטרוקיו מתעלם מזעם לשונה של קתרניה, קובע את יום החופה לשמחת המחזורים, משרתיהם, האבות וכל הצדדים המעוגינים. ובהגיעו ביום החופה באיחור רב לבוש-קרעים, הוא חוטף את כלתו הסר' ררת נגד רצונה לביתו בחרוונה בו מתחילה פרשת אילופה של הסוררת.

פטרוקיו המעמיד פנים כאילו הוא מתאכזר לקתרניה מאהבה, מרעיבה ללחם, מונע את שנתה ללילות, קורע את השמלות שהומונו עבורה לגורים. לבסוף מוכנה קתרניה, מושפי לת, עייפה ורועה למלא את רצונו ללא פשרות. לאחר שהוא מחזירה לפדואה, מר' כיה פטרוקיו כי אשתו הסוררת היא הטובה השקטה והציתנית בכלתו ונואם נאום מלי' צי מתמציתו מוסר השכל על חובתה של ה' אשה לבעלה: השתעבדות מוחלטת לרצונו.

* אילוף הסוררת — מאת: ויליאם שכס' פיר — עברית: רפאל אליעז — הבמאי: יוליוס גלגר — הצייר: יוסף קארל — המור' טיקה: פורדהאוז בן ציסי.

מחנץ לתחום התיק והדו"ח

„מזל בת ה-18 גדלה בשכונת התקווה... מימיה לא היתה בפאריס, בודפשט או גיר' יורק. אך לאהוב היא יודעת לא פחות מרי' טה היחזרת, ג'ון פונטיין או הדי לאמר, ואולי אף יותר מהן... מזל אוהבת בכל לבה וסי' ערת נשמתה הרוסטת. היא אוהבת את שמ' עון, בנו של הקצב.

יום אחד גילתה מזל כתובת קעקע על גופה של אוהבה... אשה מגושמת, ערומה למחצה וריסי עיניה ארוכים ופרובוקטיביים. (שמעון) הסביר כי מסורת היא בצי' ואצל יורדיים והרי הוא שירת בצי'. היא לא היתה מעולם, לא הכרתיה כלל, הצטדק. אך הדבר לא נתן למזל מנות. בלילות ראתה סיטיס: אותה אשה בעלת הריסים הארוכים מחייכת, קורצת עין, בנה לה, רומות „הוא שלי, הייתי אתו לפניך!“

ערב אחד... תפסה מזל סכין קצבים וניסתה להשמיד את „המתחרה“ ובטרם עמד על ה' מתרחש התבוסס שמעון בדמו... אמר שמי' עון: „עזובה (את מזל) במנוחה, היא אוהבת אותי, היא מקנאה וזה מוצא חן בעיניי.“ מזל הסתפקה... נתכערו פני היריבה — צל' קת עמוקה עוברת עתה על פניה.“

אין זה אלא אחת מ-123 הרשימות בנות 200 עד 400 מלה כל אחת, מעובדו של יעקב גל, מי שהיה כתבו הפילי (והמוסיקאי) של מעריב והעולט הזה. 183 הרשימות הן פסי' פס הווי ישראלי כפי שהוא עובר לפני כס המשפט: סוחר המספר לאשתו כי מתנהל נגדו משפט בגלל עסקי שוק שחור והאשה המחפשת אחר בעלה בבית-הדין לספסרות ואינה מוצאת אותו, מגלה לבסוף כי רקע המשפט הוא שונה במקצת: מעשה מגונה בגופה של נערה; הנהג יוספיקו המובא לדין באשמת התנגשות במכונית ושכפנוי התנצ' לות ראוייה לשמה; „שמעתי (ברדיו של המונית) את המוסיקה המשוגעת (ריקוד הח' רבות של הציטוריאן), או התחלתי לרוץ. בחיי, יש לזה ספיד גדול!“; חייל המובא לדין באשמת קטטה ליד תור קולנוע נידון לחמשה ימות מאסר המסתממים במוצאי שבת, בו יש לו פגישה עם בחורה וסמל ה' משטרה מתחשב בכך, משחררו בשבת אחר הצהרים במקום ביום הראשון בבוקר.

מיתר ומכונת כתיבה. מדי יום בלי' עו רבבות קוראי מעריב את רשימותיו הקי' צרות של אבנר ירון (שם העט של יעקב גל ככתב פילי) במסגרת „שורת הדין“, בהם הכניס גל את אשר לא נכלל בתיק עזרי' כיהדין ובדו"חות המשטרה, עובדות חסי' רות סעיפי-משנה בחוק ותקדימים בפסקי הדין, פרשיות אשר לא התיחלו על ספסל הגאשמים ולא נסתיימו בהחרץ המשפט.

גל גילה את הבית ואת ההוי, ארץ המרי' צא ואוירת השכונה, חלומותיה הרומנטיים של נערת כפר הבאה לכרך ומתגלגלת לביה' הסוהר, ערנותו של קצין משטרה המגלה בצופה קולנוע המתלהב יתר על המידה מסי' רט בלשי פושע מועד המבוקש על-ידי המשי' טרה.

כי יעקב גל, שנמטר לפני ששה שבועות בגיל צעיר (37) לא היה דוור עובדות בלבד, ולא לחגם החלף גל, בשל הנטיית המוסי' קאיות, את המיתר במכונת הכתיבה. הוא ידע לפרוט עליה את כל צלילי חיי האיש הקטן ובסיררו מדי בוקר בבית-המשפט, מק' שירת לזכרי השופט והפרקליט, הנאשם וסני' גורו. לא הכיר בשורת הדין החלקה והחי' דה, הנעלה והיבשה. גל לא ראה את הנאש' מים והחפיים, הפושעים והתמימים, הנפחי' דים והתצופים, כאילו שורה מתחת של הוק ועבירה חוצה ביניהם. גל היטיב לראות מכך. הוא ראה לפניו משרות הדין, (שורת הדין 173 ע') — יעקב גל (אבנר ירון) — מודיי עין (1.300 ל-י').

פרוינד רח אלנבי 41 תל-אביב. מול קולנוע אלנבי

איז חשש לעתיד צברה והובת-צמות המחללת על חילי רוי' עים, רביעיית תינוקות ילדי קיבוץ המשת' זפת בשמש על המדשאה שלפני חדר-האוכל ושורת המיטות דומות-הכלובים של מחלקת הילולות בבית-חולים עירוני אינם אלא שלר' שה יצולומים טיפוסיים בתוך המאתיים המו' פיעים בילדי ישראל. באלבוים התמונות ה' הדור, השביעי בסידרת אלבומי ישראל בתמור

* שם העט של יעקב גל כעורך מדור ה' מטיקה בעולם הזה; יעקב צליל.

גרעין עמית

כשבת 15:30

במרכז החקלאי, אלנבי 126

פגישת חברים

בשעה 6.00 בערב.

נושא השיחה: הנגב

טזעט

תראה באחה נגך

המצאה שיוצרת נסיון אחד נשכח

לפניו מאמחר 4 36 זכאיק

דיו Waterman's

אלה אל הטפה האחרונה

למדו אנגלית היטב

בכית הספר לשפות „קדימה“ רח בן-יהודה 74, תל-אביב שיטה מיוחדת * קבוצות קטנות

מורים מדופלמים מאנגליה

ב-17 לפברואר אנו פותחים קורסים חדשים כדלהלן:

- 1) למתחילים משעה 11 עד 12 בצהריים (3 x בשבוע)
- 2) למתחילים משעה 8 עד 9 בערב (3 x בשבוע)

לתלמידי כחות ז' ה'

של בתי ספר עממיים משעה 3 עד 4 אחה"צ (פעמים ושלוש פעמים בשבוע).

פרטים והרשמה: משעה 9 עד 12 בצהריים, מ-4 עד 7 בערב (פרט ליופ ששי).

גם לקורסים הקיימים לעברית ואנגלית למתחילים ולמתקדמים

נא להדק את החגורות!

ועדת הכספים של הכנסת קיבלה החלטה פה אחד, שיגרה זר פרחים לשר האוצר...

צעי אחר לשם שמירה על בריאותו: תרגילי התעמלות על רצפת חדרו, שאינם מצריכים ליווי של משמר מזויין.

בקול נחר וצרוז

כאשר סבו של מריו בריני, קרלו, הפסיק את הקריירה האופראית שלו בלסקלה, מילן, איטליה, בהגיעו לגיל בו טנורים מפסיקים לשיר, שכנה משפחת בריני באחד מפרברי לוס-אנג'לוס, ארצות-הברית, כיוון שאלכסנדר אבי מריו, טנור שנפצע במלחמת העולם הראשונה, היגר לשם מאיטליה. מריו שהיה אז בן שבעה חרשים גדל בשכונת עוני, בתנאי חיים שנעשו קשים משנה לשנה, עד אשר במלואת לו עשר שנים, יצא אל הרחוב כשהוא נושא תחת זרועו חבילת עתונים.

זמר מריו בריני אפשר לפתוח בית-כנסת

לכסוף לניו-יורק ונוכח לדעת שאינו אלא טירון בלתי מאומן בהשוואה למאות זמרים מקצועיים חסרי-התעסקות. מסקנתו: הדרך היחידה להשגת שאיפת חייו היא השתלמות נוספת. היות ולשם כך היה צריך כספים, בני קש מריו להתקבל למכון קרטיס למוסיקה (בית-ספרו של ליאונרד ברנשטיין) בפילדלף, פיה, בו קובע הכשרון בלבד (אחר שהתקציב נקבע על-ידי עובדו של 35 מיליון דולאר).

ההצגה מתחילה בשמונה. באחד מימות חורף 1946 ישב מריו בחוג משפחתו, בדירתו הקטנה בניו-יורק שלפתע צלצל הטלפון. שאל אדוארד ג'ונסון (מנהל המטרופוליטן אופרה) האם הוא מוכן ללבוש את פאוסט? "היש לך תלבושת של פאוסט?" (זכור מריו: "כמעט שהת' עלפתי, אך עוד לא הבנתי בדיוק למה שהת' כחן"). התנצל מריו: "במרתף מונחת תלבושת של פאוסט ישנה ומאובקת." אמר ג'ונסון: "גם לנו יש תלבושת פאוסט ישנה ומאובקת במרתף, קרוונו לבש אותה פעם... העיקר שכתתי, אתה שר את פאוסט הערב אזלנו. ההצגה מתחילה בשמונה."

מאז השלים בריני באופרה הגדולה בעולם את מגיין היהודים בין זמריה (המפורסמים: ז'אן פירס, רגינה רוניק, רוברט מריל), מניין המעורר לעתים את קנאת הלא-יהודים: ("אם שר לפתוח בית-כנסת בין חורי ההלבשה של המטרופוליטן).

זיעה קרה וחמה. משך שש השנים הבאות נתוספה לתלבושת פאוסט-קררו, מע' רכת תלבושת פאר של תפקידים ראשיים ב' מרבית האופרות של פונציני, ורדי ואחרים. השבוע מצא מריו, בקונצרט הראשון שלו בתל-אביב, שמצב קולו של זמר הוא הקובע את מידת הצלחתו. אחר שישב במפרסת קשה דן הצטנן וחומרו עלה ל-39 מעלות. במקום לדחות את הקונצרט הראשון, רחץ במרחצי זיעה, שהורידו את חומרו וזמנית, החליט כאיש במה ותיק: "ההצגה חייבת להמשיך."

אך משפחת בקונצרט בארייה של הגול אותה הצליח להפיק מגרונו הניחר, הרגיש בהמשך התכנית שצרידותו מתפשטת וזיעה קרה וחמה מכסה אותו לסירוגין. התוצאה: אחד הכשלונות המזהירים ביותר של העונה המוסיקאלית. מאחר שאיש לא טרח להודיע לקהל באי אהל'סם, שהזמר צרוד ומקורר, ניחשו זאת המאזינים כאשר גרגר מריו גר' גורים ממושכים בגרונו, השתמש במשפחת אף למניעת שיעול וסיים את תכניתו בקול אטום, צרוד וחוסר גחנו הרגיל.

יום אחד עמד בפתח אולם תיאטרון במרכז השעשועים של לוס-אנג'לוס, הציע עתונים לעוברים ושבים במלוא גרונו, מתח את מיתרי קולו בסופרנו דקיק, לו שיוה נעימת ארייה של פונציני, אותה שמע מאביו. עד מהרה נוכח לדעת שעתוניו אוזלים, הבין את הסיבה לכך, כאשר אחד הקונים אמר לו: "איפה למדת לשיר, ילד? יש לך קול נה' דר!" מאז החליט מריו לקיים את מסורת האופרה המפוארת של משפחת בריני בכל מחיר, אך בשינוי קל: הפעם תהיה המטרה אופרית המטרופוליטן שבניו-יורק במקום המילנית.

קוצים בשושנים. אחר שנים של אי מוני קול בתיים, עבודות שחורות למיניהן בהן אסף מריו כספים להוצאת הדרך, הגיע

אבנר מוזס, ביקר בעירו, הציע יצחק גרשנקורן, ראש עיריית בני-ברק, להס' ניסו לאחת הישיבות המעולות בעיר. הסבר של ראש העיר הדתית: מפקח המשטרה עושה רושם של בחור טוב!

בהכנס א/ק אברהם גרין, האניה 25' של צי המסחר הישראלי, בפעם הראשונה לנמל הבית שלה, חיפה, בשעה שתיים אחר הצות, הרים היינץ רודולף גרין, בעל האניה, כוס וויסקי אמריקאית לחיי בנו ארן רב-חובל האניה: "אני עדיין זוכר כיצד באר תי לקבל אותו (את ארן) בליברפול כשהיה נער סיפון בן 15 וכבר אז אמרתי - הוא עוד יהיה רב-חובל!" השיב הרב-חובל: "מעטים האבות שגילו עניין כה רב בבניהם!" סיכם האב: "...וזכו לסיפוק כה רב!"

אחר ששר החוץ משה שרת חתם את שמו בעברית בספר האדחים של עיריית גלסגו הקוסטית, זכה למתנה מיוחדת מאת ראש העיר המארתח: זוג כפתורי שרהליות עשויים זהב והנושאים את סמל העיר.

מי שהיה נהגו של שגרירן הראשון של ארצות-הברית בישראל, ג'יימס מקדונלד, ושוכה לספרו, שליחותי בישראל, כשהוא מוקדש לנהגי הגאמג ולידידי" לא איכזב גם את מעסיקו החדש, מונט ב. דיוויס, שג' רירן השני של ארצות-הברית בישראל, בהיות דיוויס אורחו של המועדון המסחרי והתעשי' ייתי, גילה את יכולתו, חתם את שמו בספר האורחים בעברית. מורחו: נהגו.

הקומיקאי האמריקאי ג'ואי אדמס (שער העולם הזה 749) סיפר, בהגיעו לפאריס אחר מסע נשואין בישראל, בדיחה נאה שייחסה לרוד בן-גוריון. הבדיחה: כאשר מטוס חור גה בישראל, מודיעה המארתח לנוסעים (כב' כל פעם ערב כל חנייה, אולם הפעם במשמ' עזת של ממש): "אנו עומדים לחנות בישר' אל. נא להדק את החגורות!"

האורח הרומ-אמריקאי השני, אחר הגוא' טמאלי גרסיה גראנרוס, חברו לועדת אר'ם המיוחדת לעניני ארץ-ישראל שהמליצה על החלוקה, פרופסור אנריקו פאכרי-גאט, איש אורוגווי, נהנה במיוחד מביקורו בשארל. היתה בידו אפשרות לחבר את שני עיסוקיו החביבים עליו: כאוהב ילדים וכי צלם חובב הרבה לשוטט בארץ, לצלם ילדים. מלבד זאת אסף חומר לספר על ישראל שהוא מתעתד לכתוב. כשנשאל למתח התקופה ש' הספר יקיף, הסביר קצרות: מימי משה רבנו.

רושם של בחור טוב

נציבה העליון של צרפת במרוקו, אוגוס' טוין ג'וז, נקט באמצעים המתאימים לבטי' חונו: הוא שילש את מספר שומרי ראשו אחר שלאומנים מארוקיים ירו דרך הלונות ארמונו בשעות הלילה. אולם אחר עיון גר' סף לא הסתפק הנציב בכך, הזמין מלבוש ישיגן עליו מפני קלעים. המלבוש: חזיית ישריון.

נחמתם הגדולה של אנשי הבולשת ב' ודאשינגטון, בירת ארצות-הברית: באם ייב' חר הרפובליקאי רוברט טאפט לנשוא לא ייאלצו להשכים מדי בוקר. הסבר: ה' זשיא הנוכחי, הארי טרומן, עורך מדי יום טיול בוקר עלימנת לשמור בכך על בריאותו ואנשי השרות החשאי חייבים להש' כיס קום כדי להילחח אליו. אולם לטאפט אמ'

תשבץ ספורט 108

מאת השורא דוד טפר, תל-אביב.
(מאוזן: 1) קבוצה תורכית, שהתמודדה עם "הפועל"; (4) אלוף העולם בקפיצה משולשת; (10) תפקיד בכדורגל; (11) מלת הגבלה; (13) מסולם הקולות; (14) מכיכע במשחק כדורגל (מונח לר' עזי); (15) מעמודי התור של "הפועל" ירושלים בכדורסל; (17) עני; (19) כסא; (20) הקצוני המהולל של שוודיה; (22) מטובי החלוצים באנגליה בכ' דורגל; (25) קיסור; (26) שחקן כדורגל של "מכבי" נתניה שעבר ל"מכבי" ת"א, ערב נסעה לתורכיה, וחזר לקבוצתו; (27) דרוש לכל ספורטאי; (31) פעולת מטיל הכיורן; (32) מספיק; (33) מטוס קרב רוסי; (34) נהר בדרום-אפריקה; (36) מסולם הקולות; (37) מעמודי התור של "א.ג.פ." הדנית שבקרה בארץ אשתקד; (39) רץ דרום-אפריקני למרחקים קצרים, אלוף המכביה 200' מ' (שם פרטי); (41) מעיר שוודית זו יצאה קבוצה שבקרה אשתקד בארץ, ושיחקה בין השאר נגד "ביתר" תל-אביב; (42) תאר הולנדי; (44) מחזיקי הגביע האנגלי לכדורגל לשנת 1950; (46) פקיד; (48) ניר שא; (50) מחצית טנור; (51) שוערה החדש של אנ' גליה; (53) ארץ המשתתפת באליפות איי בריטניה בכדורגל; (55) חברת אוטובוסים; (57) משבטי יש' ראל; (58) לעולם; (59) אלוף בריטניה למרחקים בנינויים, בעל התוצאה הטובה ביותר בעולם

10x10 crossword puzzle grid with numbers 1-59 indicating starting positions for words.

בריצת המיל לשנת 1951; (60) מקשרה השמאלי של סקוטלנד, בקר עם "דאנדי" בארץ.
מאונך: (1) שחקן "מכבי" צפון בטנים שלחן; (2) ממחר; (3) שוער תורכיה לשעבר, עתונאי של מועדון פנרבחצ'ה; (5) חבר "הכח" וינה לשעבר, מאמו "ביתר" ת"א כיום; (6) מקשרה הימני של ישראל שהושה בארה"ב; (7) ...בעומר; (8) אלוף ישראל למרחקים קצרים בשויה; (9) מקום הת' כנסות האולימפיאדה 15'; (12) לא חם; (15) הר' צאת ספרים ידועה; (10) לך אל... עדל; (18) מת' אגרף במשקל כבד, אשר החזיק כתר אליפות כ"2 שנה; (21) מלת נמוס; (23) מבקר; (24) רעל; (26) ממנה מורכב המשפט; (28) מלת כאב; (29) שו' ער נבחרת ישראל; (31) מטובי טניסאי ארה"ב (ניצח בגביע דיוויס השנה את רוז מאוסטרליה); (32) זה שאנו מדברים עליו (ארמיה); (35) מזכיר או"ם; (43) נזכר למעלה; (45) אלוף הקוסרוון כדורסל כושת מהוללת; (38) הונגריה אלופת עולם במשחקים ארוכים; (40) מלת קריאה ערבית; (41) בר; (43) נזכר למעלה; (45) אלוף הקוסרוון הבריטית במשקל בינוני; (46) נבחרת עיר זו התמודדה עם "הפועל" בסיוור באנגליה; (47) הח' לוח המרכזי של שויה; (49) לא חטר; (52) רמת גן (ר"ת); (54) מחצית ניסן; (56) מאמן בכדורסל שבקר בארצנו בימי המכביה (שם פרטי); (58) מקום הרוסות.

הר נפוליאון

תלאותיו של מסלול

כאשר הוחלט כי תחרות השנה תהיה תלאת, נקבעו כינויים מתאימים לקטעי המסלול. אולם הרשימה הגיעה לידו דוש והוא החליט לעבור את המסלול בעצמו - רכוב על גבי קריק"ט מורה של אוסנוץ. בעבור כמה ימים הניח לפני המארגנים את העמוד הזה בתביעה כי ישנו כמה מן הכינויים: "בחרתי לכם שמות יותר מתאימים" הוא הכריז, "אפשר לצייר אותם!"

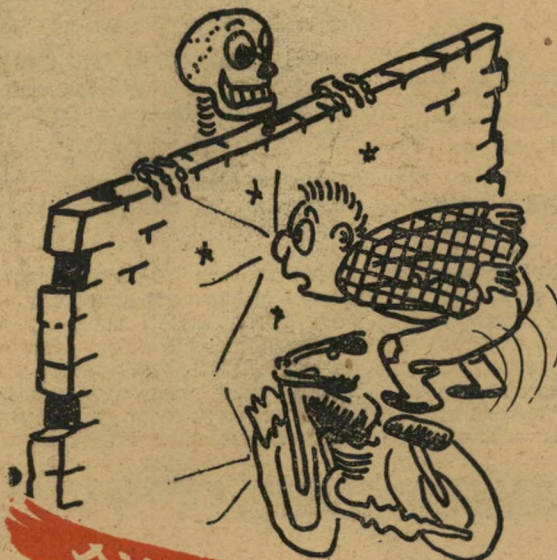
מעלה הנבואה הפוערים

נחל שאשון

הסוס הדוהר

קיר המוזהב

מעלה האדים

מורה הפלמתי

אוליבי

וואדי האריה המרוץ

מעלה למה המרוץ